

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (prvo prošireno vijeće)

10. travnja 2019.*

„Subvencije – Uvoz cijevi od duktilnog lijevanog željeza podrijetlom iz Indije – Provedbena uredba (EU) 2016/387 – Uvođenje konačne kompenzacijske pristojbe – Indijski sustav kojim se uvodi izvozni porez na željeznu rudu i dvostruka vozarina u željezničkom prometu nepovoljna za prijevoz željezne rude namijenjene izvozu – Članak 3. stavak 1. točka (a) podtočka iv. Uredbe (EZ) br. 597/2009 [zamijenjena Uredbom (EU) 2016/1037] – Financijski doprinos – Opskrba robom – Djelovanje koje se sastoji od „povjeravanja“ privatnom tijelu obavljanja posla koji čini financijski doprinos – Članak 4. stavak 2. točka (a) Uredbe br. 597/2009 – Specifičnost subvencije – Članak 6. točka (d) Uredbe br. 597/2009 – Izračun koristi – Šteta za Unijinu industriju – Izračun sniženja cijene i marže štete – Uzročna veza – Pristup povjerljivim podacima iz antisubvencijskog ispitnog postupka – Prava obrane”

U predmetu T-300/16,

Jindal Saw Ltd, sa sjedištem u New Delhiju (Indija),

Jindal Saw Italia SpA, sa sjedištem u Trstu (Italija),

koje zastupaju R. Antonini i E. Monard, odvjetnici,

tužitelji,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju J.-F. Brakeland i G. Luengo, u svojstvu agenata,

tuženika,

koju podupire

Saint-Gobain Pam, sa sjedištem u Pont-à-Moussonu (Francuska), koji zastupaju O. Prost, A. Coelho Dias i C. Bouvarel, odvjetnici,

intervenijent,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje Provedbene uredbe Komisije (EU) 2016/387 od 17. ožujka 2016. o uvođenju konačne kompenzacijske pristojbe na uvoz cijevi od duktilnog lijevanog željeza (poznato i kao sferoidno grafitno lijevano željezo) podrijetlom iz Indije (SL 2016., L 73, str. 1.), u dijelu u kojem se ta uredba odnosi na tužitelje,

* Jezik postupka: engleski

OPĆI SUD (prvo prošireno vijeće),

u sastavu: I. Pelikánová, predsjednica, V. Valančius, P. Nihoul, J. Svingnsen (izvjestitelj) i U. Öberg, suci,

tajnik: S. Bukšek Tomac, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 4. srpnja 2018.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

- 1 Tužitelji, Jindal Saw Ltd, privatno društvo indijskog prava, i Jindal Saw Italia SpA, talijansko društvo koje pripada Jindal Sawu, posluju na području proizvodnje i prodaje, među ostalim, cijevi od duktilnog lijevanog željeza namijenjenih za indijsko tržište i za izvoz. Tijekom razdoblja koje je relevantno u ovom slučaju tri povezana društva prodavala su proizvode Jindal Sawa u Europskoj uniji, to jest osim Jindal Saw Italia, i Jindal Saw España SL i Jindal Saw Pipeline Solutions, UK (u daljnjem tekstu, zajedno nazvani: prodajni subjekti Jindal Sawa).
- 2 Dana 10. studenoga 2014., društva Saint-Gobain Pam, Saint-Gobain Pam Deutschland GmbH i Saint-Gobain Pam España S. A. (u daljnjem tekstu, zajedno nazvani: podnositelj pritužbe) su u skladu s Uredbom Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije (SL 2009., L 343, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.), kako je izmijenjena Uredbom (EU) br. 37/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. siječnja 2014. (SL 2014., L 18, str. 1.) [zamijenjena Uredbom (EU) 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije (SL 2016., L 176, str. 21.)], podnijela Europskoj komisiji pritužbu na temelju članka 5. Uredbe br. 1225/2009, kako bi ona pokrenula antidampinški ispitni postupak glede uvoza cijevi od duktilnog lijevanog željeza podrijetlom iz Indije.
- 3 Obaviješću objavljenom 20. prosinca 2014. u *Službenom listu Europske unije* (SL 2014., C 461, str. 35.) Komisija je pokrenula antidampinški postupak povezan s predmetnim uvozom (u daljnjem tekstu: antidampinški postupak).
- 4 Usporedno s time, dana 26. siječnja 2015., podnositelj pritužbe je u skladu s Uredbom Vijeća (EZ) br. 597/2009 od 11. lipnja 2009. o zaštiti od subvencioniranog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije (SL 2009., L 188, str. 93.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 17., str. 273.), kako je izmijenjena Uredbom br. 37/2014 (u daljnjem tekstu: Osnovna uredba) [zamijenjena Uredbom (EU) 2016/1037 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti od subvencioniranog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije (SL 2016., L 176, str. 55.)], podnio Komisiji pritužbu na temelju članka 10. Osnovne uredbe, kako bi ona pokrenula antisubvencijski ispitni postupak također glede predmetnog uvoza, pozivajući se na postojanje raznih subvencija kojim se koriste indijski proizvođači, a osobito subvencije povezane sa stjecanjem željezne rude.
- 5 Obaviješću objavljenom 11. ožujka 2015. u *Službenom listu* (SL 2015., C 83, str. 4., u daljnjem tekstu: obavijest o pokretanju postupka) Komisija je pokrenula antisubvencijski postupak koji se odnosio na predmetni uvoz (u daljnjem tekstu: antisubvencijski postupak).

- 6 Dana 24. lipnja 2015. Jindal Saw podnio je Komisiji svoja očitovanja o nekim aspektima analize dampa, štete uzrokovane Unijinoj industriji i interesa Unije. Ta su očitovanja istovremeno obuhvatila i antidampinški postupak i antisubvencijski postupak.
- 7 Dana 18. rujna 2015. Komisija je donijela Provedbenu uredbu (EU) 2015/1559 o uvođenju privremene antidampinške pristojbe na uvoz cijevi od duktilnog lijevanog željeza (poznato i kao sferoidno grafitno lijevano željezo) podrijetlom iz Indije (SL 2015., L 244, str. 25., u daljnjem tekstu: Privremena antidampinška uredba). Dotični je proizvod bio u toj uredbi definiran kao cijevi od duktilnog lijevanog željeza (poznato i kao sferoidno grafitno lijevano željezo) podrijetlom iz Indije.
- 8 Dana 23. listopada 2015. Jindal Saw podnio je svoja očitovanja o privremenim informacijama u antidampinškom postupku, zahtijevajući istovremeno da Komisija održi saslušanje.
- 9 Dana 20. studenoga 2015. održan je sastanak. Dana 24. studenoga 2015. Jindal Saw poslao je Komisiji poruku elektroničke pošte u kojoj je potvrdio neke elemente o kojima se raspravljalo tijekom tog sastanka, a osobito one koji se odnose na dotični proizvod kako je definiran Privremenom antidampinškom uredbom i izračun sniženja cijene, te je 27. studenoga 2015. Komisiji podnio svoja očitovanja nakon navedenog sastanka u okviru antidampinškog postupka. Dana 9. prosinca 2015. on je Komisiji dostavio određena očitovanja u okviru antidampinškog postupka i u okviru antisubvencijskog postupka, a osobito glede, kao prvo, subvencijske naravi izvoznog poreza na željeznu rudu, kao drugo, štete uzrokovane Unijinoj industriji, kao treće, odgovora na upitnike koje su dali korisnici dotičnog proizvoda kako je definiran Privremenom antidampinškom uredbom, i, kao četvrto, isključenja iz definicije tog proizvoda onih cijevi koje nemaju niti unutarnju niti vanjsku oblogu.
- 10 Dana 22. prosinca 2015. Komisija je obavijestila Jindal Saw o bitnim činjenicama i razmatranjima na temelju kojih se namjerava uvesti konačna antidampinška pristojba na uvoz navedenog proizvoda, i o bitnim činjenicama i razmatranjima na temelju kojih se namjerava uvesti konačna kompenzacijska pristojba na isti uvoz (u daljnjem tekstu: konačna objava). Prije podnošenja svojih primjedbi, Jindal Saw je porukom elektroničke pošte od 12. siječnja 2016. zatražio dopunu objave glede četiri konkretna pitanja. Porukom elektroničke pošte od 13. siječnja 2016. on je u okviru antisubvencijskog postupka zatražio od Komisije da ga sa obavijesti o izračunu „zaokruženog prosjeka” troška prijevoza. Porukom elektroničke pošte od 19. siječnja 2016. Komisija je odgovorila na taj zahtjev.
- 11 Dana 20. siječnja 2016., Jindal Saw podnio je svoje primjedbe o konačnoj objavi u okviru antidampinškog postupka i u okviru antisubvencijskog postupka.
- 12 Dana 27. siječnja 2016. Komisija je Jindal Sawu poslala dodatnu obavijest o konačnoj objavi glede ispravaka izračuna subvencija u okviru antisubvencijskog postupka. Istek roka za podnošenje primjedbi bio je određen za 29. siječnja 2016.
- 13 Dana 28. siječnja 2016. Jindal Saw prisustvovao je na sastanku koji je Komisija organizirala. Taj se sastanak odnosio, među ostalim, na zaključke glede subvencije koju je činio izvozni porez na željeznu rudu i sustav dvostrukih vozarina u željezničkom prometu u vezi sa željeznim rudom (Dual Freight Policy, u daljnjem tekstu: DFP), izračune u vezi sa svim navodnim subvencijskim mjerama, štetu uzrokovanu Unijinoj industriji i damping. Tog istog dana, Komisija je Jindal Sawu uputila dopis obavijestivši ga o određenim ispravicima u izračunima pokazatelja štete za industriju Unije u okviru antidampinškog postupka i u okviru antisubvencijskog postupka. Istek roka za podnošenje primjedbi bio je određena za 1. veljače 2016.
- 14 Dana 1. veljače 2016. Jindal Saw uputio je Komisiji dvije poruke elektroničke pošte iznijevši svoje primjedbe glede, s jedne strane, ispravaka u nekim pokazateljima štete za Unijinu industriju, te, s druge strane, sastanka od 28. siječnja 2016. Te su poruke elektroničke pošte također sadržavale različite zahtjeve za dostavu informacija.

- 15 Nakon antidampinškog postupka i antisubvencijskog postupka, Komisija je donijela Provedbenu uredbu (EU) 2016/387 od 17. ožujka 2016. o uvođenju konačne kompenzacijske pristojbe na uvoz cijevi od duktilnog lijevanog željeza (poznato i kao sferoidno grafitno lijevano željezo) podrijetlom iz Indije (SL 2016., L 73, str. 1., u daljnjem tekstu: pobijana uredba), i Provedbenu uredbu (EU) 2016/388 od 17. ožujka 2016. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz cijevi od duktilnog lijevanog željeza (poznato i kao sferoidno grafitno lijevano željezo) podrijetlom iz Indije (SL 2016., L 73, str. 53.), koja je predmet tužbe za poništenje u predmetu Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisija (T-301/16).
- 16 U pobijanoj uredbi, dotični je proizvod bio konačno definiran kao „cijevi od duktilnog lijevanog željeza (poznato i kao sferoidno grafitno lijevano željezo) [...], isključujući duktilne cijevi bez unutarnje i vanjske obloge [...], podrijetlom iz Indije, trenutačno obuhvaćene oznakama KN ex 7303 00 10 i ex 7303 00 90” (u daljnjem tekstu: dotični proizvod).

Postupak i zahtjevi stranaka

- 17 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 13. lipnja 2016. tužitelji su pokrenuli ovaj postupak. Odgovor na tužbu, replika i odgovor na repliku podneseni su 27. rujna i 21. studenoga 2016. te 26. siječnja 2017.
- 18 Nakon izmjene sastava vijeća Općeg suda, predmet je preraspodijeljen novom sucu izvjestitelju iz prvog vijeća.
- 19 Zahtjeve za povjerljivost koji se odnose na neke informacije sadržane u tužbi, replici i odgovoru na repliku, tužitelji su podnijeli 11. i 21. studenoga 2016. te 14. veljače 2017. Komisija je 24. listopada 2016. podnijela zahtjev za povjerljivost koji se odnosio na prilog odgovoru na tužbu.
- 20 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 18. listopada 2016. Saint-Gobain Pam zatražio je intervenciju u ovom predmetu u potporu zahtjevu Komisije. Rješenjem od 19. siječnja 2017. predsjednik prvog vijeća Općeg suda dopustio je tu intervenciju.
- 21 Intervenijent je 6. ožujka 2017. podnio tajništvu Općeg suda intervencijski podnesak. Komisija i tužitelji podnijeli su svoja očitovanja na taj podnesak 24. ožujka i 19. travnja 2017.
- 22 Dana 20. srpnja 2017. Opći sud je na temelju članka 91. točke (b) Poslovnika Općeg suda te podložno primjeni članka 103. stavka 1. tog poslovnika, naložio Komisiji da dostavi podatke nužne za provjeru točnosti nekih objašnjenja iznesenih u odgovoru na tužbu glede posljedica pogreške u pisanju spomenute u uvodnoj izjavi 284. pobijane uredbe (u daljnjem tekstu: pogreška u pisanju).
- 23 Dana 10. kolovoza 2017. Komisija je u digitalnom obliku dostavila podatke na koje se odnosila mjera izvođenja dokaza koju je Opći sud odredio.
- 24 Odlukom dostavljenom strankama 14. rujna 2017. odvjetnici, koji zastupaju tužitelje, bili su u okviru mjere upravljanja postupkom pozvani da pod određenim uvjetima i u prostorijama tajništva Općeg suda izvrše uvid u navedene podatke. Taj uvid u podatke izvršen je 26. i 27. rujna 2017.
- 25 Dana 18. listopada 2017. tužitelji su podnijeli očitovanja nakon što su njihovi odvjetnici izvršili uvid u predmetne podatke (u daljnjem tekstu: očitovanja od 18. listopada 2017.). Tog istog dana oni su u odnosu na intervenijenta podnijeli zahtjev za povjerljivo postupanje glede nekih od navedenih podataka.
- 26 Dana 14. studenoga 2017. Komisija je u odnosu na intervenijenta podnijela zahtjev za povjerljivo postupanje glede nekih podataka iz očitovanja od 18. listopada 2017.

- 27 Dana 22. studenoga 2017. Komisija se očitovala o očitovanjima od 18. listopada 2017.
- 28 Dana 15. prosinca 2017. intervenijent se očitovao o očitovanjima od 18. listopada 2017. i o Komisijinim očitovanjima.
- 29 Dana 27. travnja 2018. Opći sud je pozvao glavne stranke da u okviru mjera upravljanja postupkom odgovore na više pitanja i podnesu određene dokumente. Stranke su tom zahtjevu udovoljile u za to određenim rokovima. One su imale priliku podnijeti svoja očitovanja o svojim odnosnima odgovorima, a što je također učinjeno u za to određenim rokovima.
- 30 Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:
- poništi pobijanu uredbu u dijelu u kojem se odnosi na njih;
 - naloži Komisiji snošenje troškova.
- 31 Komisija, koju intervenijent podupire, od Općeg suda zahtijeva da:
- odbije tužbu kao neosnovanu;
 - naloži tužiteljima snošenje troškova.
- 32 Na raspravi od 4. srpnja 2018. stranke su saslušane prilikom svojih izlaganja i prilikom davanja odgovora na pitanja koja je postavio Opći sud.

Pravo

Dopuštenost očitovanja od 18. listopada 2017.

- 33 Očitovanja od 18. listopada 2017. tužitelji su podnijeli u kontekstu koji je izložen u daljnjem tekstu.
- 34 U završnom stadiju upravnog postupka Komisija je zainteresirane stranke obavijestila o postojanju pogreške u pisanju. Ta se pogreška, koja se odnosila na neke pokazatelje štete za Unijinu industriju, sastojala od okolnosti da je određena izvozna prodaja Unijine industrije uzeta u obzir kao prodaja obavljena u Uniji. Slijedom toga, Komisija je ispravila podatke o prodaji Unijine industrije u Uniji i revidirala podatke o drugim pokazateljima na koje je posljedično utjecala pogreška u pisanju.
- 35 Tužitelji su u tužbi tvrdili da Komisija nije provela sve revizije koje je zahtijevao ispravak pogreške u pisanju.
- 36 U odgovoru na tužbu Komisija je detaljno iznijela da je pogreška u pisanju nastala prilikom prijepisa određenih brojki koje su bile sadržane u računalnom tabličnom kalkulatoru sastavljenom pomoću softvera za izradu tablica i priloženom odgovorima na upitnik jednog proizvođača Unije, i nalazile se u posebnom računalnom tabličnom kalkulatoru, te da ta pogreška nije imala učinka na pokazatelje različite od onih koji su bili ispravljani, jer su drugi pokazatelji bili sastavljeni u zasebnim računalnim tabličnim kalkulatorima.
- 37 Komisija smatra da su samo za pokazatelje štete, na koje je postojao utjecaj i koji su bili revidirani, bile, u formulama za izračun uključenima u taj poseban tablični kalkulator, uspostavljene automatske veze s podacima na koje se pogreška u pisanju odnosila.

- 38 Komisija je predložila da dotične podatke, koji su povjerljivi u smislu članka 29. Osnovne uredbe, stavi na raspolaganje Općem sudu, podložno primjeni članka 103. Poslovnika, kako bi se tužiteljima omogućilo da provjere osnovanost objašnjenja izloženih u točkama 36. i 37. ove presude.
- 39 Slijedom mjere izvođenja dokaza, koju je Opći sud odredio 20. srpnja 2017., Komisija je tajništvu Općeg suda dostavila USB ključ koji je sadržavao podatke čije je podnošenje zatraženo. Odlukom dostavljenom 14. rujna 2017. protumačenom u vezi s mjerom izvođenja dokaza, odvjetnici koji zastupaju tužitelje bili su pozvani da pod uvjetom potpisivanja izjave o povjerljivosti i u prostorijama tajništva Općeg suda izvrše uvid u dokumente sadržane na tom USB ključu, i to isključivo kako bi mogli provjeriti točnost nekih objašnjenja koja su u odgovoru na tužbu pružena glede posljedica pogreške u pisanju.
- 40 U očitovanjima od 18. listopada 2017. podnesenima nakon tog uvida, tužitelji ne osporavaju točnost navedenih objašnjenja, nego tvrde da su u dokumentima, u koje je izvršen uvid, otkrili pet novih pogrešaka koje potkrepljuju neke od njihovih prigovora.
- 41 Komisija primarno tvrdi da su očitovanja od 18. listopada 2017. nedopuštena stoga što se odnose na pitanja koja nisu povezana sa svrhom mjere izvođenja dokaza i mjere upravljanja postupkom koje je Opći sud donio. Podredno tvrdi da ispravak pogrešaka koje su tužitelji prepoznali nije izmijenilo analizu koju je provela u okviru pobijane uredbe.
- 42 Intervenijent, od kojeg potječe većina povjerljivih podataka o kojima je riječ, u bitnome ističe da Osnovna uredba ne dopušta da se povjerljivi podaci, koje je poduzetnik dostavio institucijama Unije u okviru antisubvencijskog postupka, otkriju bez odobrenja tog poduzetnika. Intervenijent podredno traži da mu se omogući pristup koji je cjelovitiji od onoga koji mu je već odobren glede dotičnih podataka.
- 43 Prije svega valja utvrditi da pet pogrešaka, koje tužitelji ističu u svojim očitovanjima od 18. listopada 2017., nisu povezane s pogreškom u pisanju povodom koje je Opći sud donio mjeru izvođenja dokaza i mjeru upravljanja postupkom, a time niti sa svrhom tih mjera.
- 44 Potom valja podsjetiti da je Osnovnom uredbom podrobno uređen pristup zainteresiranih stranaka podacima koji su primljeni u okviru antisubvencijskog ispitnog postupka. Njome je predviđen cjelovit sustav postupovnih jamstava kojim se nastoji, s jedne strane, omogućiti zainteresiranim strankama da učinkovito brane svoje interese te, s druge strane, očuvati, kada je to potrebno, povjerljivost podataka koji se koriste tijekom tog ispitnog postupka, te sadržava pravila kojima se ta dva zahtjeva pomiruju (vidjeti po analogiji presudu od 30. lipnja 2016., Jinan Meide Casting/Vijeće, T-424/13, EU:T:2016:378, t. 96.).
- 45 U tom je pogledu člankom 29. stavkom 1. Osnovne uredbe utvrđeno načelo da tijela moraju sa svim podacima koji su po svojoj prirodi povjerljivi postupati kao s takvima, ako je ta narav osnovana. Stavak 5. tog članka zabranjuje, među ostalim, Komisiji da bez posebnog odobrenja pružatelja podatka otkrije podatke koje primi prema navedenoj uredbi i za koje je pružatelj podatka zatražio povjerljivo postupanje, te da, osim kako je posebno predviđeno, otkrije, među ostalim, interne dokumente koje pripreme tijela Unije.
- 46 Osnovna uredba sadržava također određen broj odredbi kojima se zahtjevi u pogledu prava zainteresiranih stranaka da učinkovito brane svoje interese pomiruju sa zahtjevima glede potrebe zaštite povjerljivih podataka. S jedne strane, pristup zainteresiranih stranaka podacima dostupnim na temelju članka 11. stavka 7. i članka 30. Osnovne uredbe ograničen je povjerljivošću tih podataka. S druge strane, člankom 29. stavcima 2. do 4. Osnovne uredbe predviđen je određeni broj uređenja glede poštovanja povjerljivosti podataka radi zaštite navedenih prava zainteresiranih stranaka.

- 47 U ovom slučaju dokumenti, u koje je odvjetnicima tužitelja dopušteno izvršiti uvid, sadržavaju isključivo komercijalne podatke dva od tri društva koja u ovom slučaju čine Unijinu industriju. Radi se o podacima koji su po svojoj prirodi povjerljivi u smislu članka 29. Osnovne uredbe, a što stranke ne osporavaju.
- 48 Riječ je, dakle, o dokumentima čije otkrivanje tužitelji nisu mogli tražiti na temelju Osnovne uredbe. Pristup tim dokumentima odobren je samo njihovim odvjetnicima, i to samo kako bi se omogućila provjera posljedica pogreške u pisanju koju je počinila Komisija, u okviru odluke Općeg suda kojom se taj pristup strogo ograničava, a kako bi se osiguralo poštovanje prava obrane tužitelja, kao što to proizlazi iz mjere izvođenja dokaza i mjere upravljanja postupkom koje je Opći sud donio.
- 49 Naime, s jedne strane, mjera izvođenja dokaza koju je odredio Opći sud bila je precizno sastavljena. Komisija je morala podnijeti samo podatke koji su bilo strogo nužni za provjeru točnosti nekih objašnjenja pruženih u odgovoru na tužbu glede uzroka i posljedica pogreške u pisanju.
- 50 S druge strane, odlukom dostavljenom strankama 14. rujna 2017., pristup predmetnim podacima bio je, u okviru mjere upravljanja postupkom, predviđen samo kako bi se u ovom postupku osiguralo poštovanje prava obrane tužitelja i to glede navedenih objašnjenja, a ne kako bi se osigurala obaviještenost tužitelja povrh jamstava predviđenih Osnovnom uredbom u korist zainteresiranih stranaka, što bi bilo suprotno poštovanju povjerljivosti navedenih podataka. Valja, osim toga, naglasiti da su u okviru upravnog postupka prava tužitelja bila zajamčena člankom 11. stavkom 7. i člancima 29. i 30. Osnovne uredbe.
- 51 Iz prethodno navedenog proizlazi da se ovaj slučaj ne može izjednačiti sa situacijom u kojoj bi na temelju članka 103. stavka 3. Poslovnika te nakon procjene važnosti iz stavka 2. tog članka Opći sud odlučio općenito upoznati glavnu stranku s povjerljivim podacima ili dokaznim elementima koje je podnijela druga glavna stranka. Naime, u ovom je slučaju Opći sud dao odvjetnicima tužitelja poseban pristup računalnim tabličnim kalkulatorima koje je Komisija rabila za sastavljanje spornih pokazatelja, i to samo kako bi im se omogućilo da provjere točnost određenih objašnjenja pruženih u odgovoru na tužbu glede posljedica pogreške u pisanju, osobito u odnosu na veze uspostavljene u tim tabličnim kalkulatorima. Slijedom toga, tužitelji se ne mogu pozivati na to da su imali opći pristup novim podacima, saznanje za koje bi im omogućilo da istaknu nove tužbene razloge ili prigovore koji se moraju smatrati dopuštenima na temelju članka 84. Poslovnika.
- 52 U tom pogledu valja također primijetiti da sami tužitelji nisu zatražili od Općeg suda da im dopusti pristup predmetnim dokumentima kako bi njima mogli raspolagati na općenit način. Naprotiv, tužitelji su u replici izričito zatražili da im se taj pristup da samo kako bi se provjerila točnost nekih objašnjenja pruženih u odgovoru na tužbu glede posljedica pogreške u pisanju.
- 53 Na temelju svih ovih razmatranja, valja odbaciti očitovanja od 18. listopada 2017. kao nedopuštena.
- 54 Prema tome, obustavlja se postupak glede podrednog zahtjeva intervenijenta da mu se odobri cjelovitiji pristup dotičnim podacima.

Meritum

- 55 U prilog tužbi tužitelji podnose, u biti, sedam tužbenih razloga koji se temelje na različitim povredama Osnovne uredbe, to jest:
- prvi tužbeni razlog, na povredi članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke iv. Osnovne uredbe, u vezi sa stavkom 1. točkom (a) podtočkom iii. tog članka, a koje su odredbe u biti istovjetne članku 1. stavku 1. točki (a) prvom podstavku podtočki iv. i članku 1. stavku 1. točki (a) prvom podstavku podtočki iii. Sporazuma o subvencijama i kompenzacijskim mjerama, koji se nalazi u

Prilogu 1.A Sporazumu o osnivanju Svjetske trgovinske organizacije (WTO) potpisanom u Marakešu 15. travnja 1994. (SL 1994., L 336, str. 156., SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 166., u daljnjem tekstu: Sporazum o SCM-u);

- drugi tužbeni razlog, na povredi članka 10. Osnovne uredbe i prava obrane;
- treći tužbeni razlog, na povredi članka 4. stavka 1. i članka 4. stavka 2. točke (a) Osnovne uredbe;
- četvrti tužbeni razlog, na povredi članka 3. stavka 2., članka 6. točke (d) i članka 15. stavka 1. Osnovne uredbe;
- peti tužbeni razlog, na povredi članka 8. stavaka 1., 2. i 5. Osnovne uredbe, te, slijedom toga, članka 15. stavka 1. Osnovne uredbe;
- šesti tužbeni razlog, na povredi članka 8. stavaka 1., 2., i 4. do 7., članka 9. stavka 1. i članka 10. stavka 6. Osnovne uredbe;
- sedmi tužbeni razlog, na povredi članka 30. stavaka 4. i 5. Osnovne uredbe i prava obrane.

56 Valja kao prvo ispitati uzastopno drugi i sedmi tužbeni razlog.

Drugi tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 10. Osnovne uredbe i prava obrane

57 U okviru drugog tužbenog razloga, podijeljenog u dva dijela, tužitelji ističu da je uključivši DFP u ispitni postupak, iako ta mjera nije bila spomenuta niti u pritužbi koja je dala povoda ispitnom postupku niti u obavijesti o pokretanju ispitnog postupka, Komisija prekršila članak 10. Osnovna uredbe i povrijedila prava obrane Jindal Sawa.

58 U okviru prvog dijela tužitelji tvrde da je, stoga što članak 10. stavak 2. točka (c) Osnovne uredbe predviđa da se dokaz o postojanju subvencije treba nalaziti u pritužbi i što to ovdje nije bio slučaj glede DFP-a, Komisija morala pokrenuti novi zaseban ispitni postupak ili na temelju nove pritužbe ili *ex officio*. Dodaju da si Komisija ne može pridržati pravo ispitivati subvencije koje se mogu utvrditi tijekom ispitnog postupka i koje se razlikuju od onih spomenutih u obavijesti o pokretanju postupka.

59 U okviru drugog dijela, tužitelji ističu da je uključivši DFP u ispitni postupak Komisija prekršila prava obrane Jindal Sawa, jer je ovaj potonji bio obaviješten o predmetu tog ispitnog postupka tek kada je saznao za konačnu objavu, te, stoga, nije raspolagao istim rokovima za podnošenje svojih primjedbi o DFP-u poput onih kojima je raspolagao u vezi s drugim aspektima ispitnog postupka.

60 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost ovog tužbenog razloga.

61 Glede prvog dijela, valja podsjetiti da u skladu s člankom 10. stavkom 1. Osnovne uredbe, pokretanje antisubvencijskog ispitnog postupka zahtijeva, u načelu, podnošenje pritužbe u ime Unijine industrije. U skladu s člankom 10. stavkom 2. te uredbe, takva pritužba treba sadržavati dostatne dokaze o postojanju subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere. Članak 10. stavak 2. točka (c) navedene uredbe odnosi se na podnošenje „dokaz[a] o [...] prirodi [...] dotičnih subvencija”.

62 U biti, tužitelji predbacuju Komisiji da je DFP uključila u ispitni postupak, iako on nije bio spomenut u pritužbi, što predstavlja povredu članka 10. stavaka 1. i 2. Osnovne uredbe.

63 Međutim, taj je prigovor činjenično pogrešan jer je DFP naveden u pritužbi. Naime, u njoj je podnositelj pritužbe naveo dokumente koji potječu od indijske vlade i u kojima je spomenut i izvozni porez na željeznu rudu i DFP, kako bi se dokazalo da je cilj te vlade bio destimulirati izvoz željezne

rude. Usto, podnositelj pritužbe je naveo odlomak iz izvješća radne skupine za čelik glede dvanaestog petogodišnjeg plana, koji je objavljen 2011. i prema kojem se „izvoz željezne rude iz zemlje trenutano destimulira [...] uvođenjem izvoznog poreza od 20 % *ad valorem* na željeznu rudu i [...] naplatom znatno više vozarine u željezničkom prometu na željeznu rudu namijenjenu izvozu”.

- 64 Osim toga, kao što je Komisija to naglasila, tužitelji miješaju sustav subvencioniranja za isporuku željezne rude s posebnim instrumentom koji je povezan s tim sustavom. I pritužba i obavijest o pokretanju ispitnog postupka upućuju na činjenicu da je indijska vlada povjerila privatnom tijelu djelovanje ili ga je usmjerila na djelovanje, pri čemu je opskrba željeznom rudom visoke kvalitete za neprimjereno nisku naknadu izričito spomenuta. Niti pritužba niti obavijest o pokretanju postupka nisu, stoga, bile ograničene na izvozni porez. Slijedom toga, prvi dio drugog tužbenog razloga treba odbiti kao neosnovan.
- 65 Iz prethodno navedenog proizlazi da je i drugi dio činjenično pogrešan. Naime, s obzirom na to da se pritužba odnosila na DFP, Jindal Saw je imao saznanja za to da je bio zahvaćen kao element predmetnog sustava subvencioniranja prije priopćavanja konačne objave u prosincu 2015.
- 66 U svakom slučaju, valja primijetiti da se ukupnost argumenata koje je Jindal Saw iznio Komisiji tijekom upravnog postupka odnosila na pitanje, mogu li, općenito, izvozna ograničenja, neovisno o svojoj točnoj naravi, biti financijski doprinos.
- 67 Osim toga, u svojim očitovanjima o konačnoj objavi Jindal Saw nije niti pravio razliku između izvoznog poreza i DFP-a, nego je iznova iznio općenito argumente o izvoznim ograničenjima. Prema tome, očitovanja Jindal Sawa o izvoznim ograničenjima obuhvaćala su dvije mjere koje zajedno čine predmetni sustav subvencioniranja.
- 68 Valja stoga kao neosnovane odbiti drugi dio drugog tužbenog razloga, i, prema tome, drugi tužbeni razlog u cijelosti.

Sedmi tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 30. stavaka 4. i 5. Osnovne uredbe i prava obrane

- 69 Sedmi tužbeni razlog sadržava, u biti, dva dijela.
- 70 U okviru prvog dijela tužitelji ističu da je Komisija povrijedila članak 30. stavak 4. Osnovne uredbe i pravo Jindal Sawa na saslušanje, time što ovom potonjem nije dostavila određeni broj elemenata koje je on od nje zatražio u dvije poruke elektroničke pošte od 1. veljače 2016.
- 71 Oslanjajući se na sudsku praksu, tužitelji ističu da kada institucije Unije imaju široku diskrecijsku ovlast, poštovanje prava zajamčenih pravnim poretom Unije jest tim važnije i da se među tim pravima nalazi pravo na primjereno saslušanje. No, ne može se u cijelosti isključiti da bi u slučaju da je Jindal Saw imao mogućnost iznijeti očitovanja o podacima koje je zatražio glede pokazatelja štete na koje je utjecala pogreška u pisanju i troškova Unijine industrije, uključujući troškove prodaje te opće i administrativne troškove prodajnih subjekata grupe Saint-Gobain Pam, upravni postupak mogao dovesti do drukčijeg i za njega povoljnijeg ishoda, stoga što je prethodno Komisija već revidirala svoje stajalište nakon očitovanja koja su joj dostavile zainteresirane stranke.
- 72 U okviru drugog dijela tužitelji ističu da je Komisija povrijedila članak 30. stavak 5. Osnovne uredbe kao i pravo Jindal Sawa na saslušanje, time što mu nije dala dovoljno vremena za podnošenje njegovih očitovanja nakon priopćavanja izmijenjenih pokazatelja štete. U tom pogledu oni ističu da se ne može u cijelosti isključiti da bi u slučaju da je nakon priopćavanja izmijenjenih pokazatelja štete Jindal Saw raspolagao razdobljem u skladu s uvjetima iz navedene odredbe, on mogao podnijeti razrađenija očitovanja koja bi mogla navesti Komisiju da izmijeni svoje stajalište.

- 73 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost ovog tužbenog razloga.
- 74 Uvodno valja istaknuti, kao prvo, da je Komisija dužna poštovati određena postupovna načela i jamstva kada zainteresirane stranke u antisubvencijskom ispitnom postupku, među ostalim dotični proizvođači izvoznici, žele radi obrane svojih interesa pristupiti podacima u vezi s činjenicama i razmatranjima na kojima se mogu temeljiti antisubvencijske mjere.
- 75 U tom pogledu valja zaključiti, s jedne strane, da članak 30. Osnovne uredbe uspostavlja određena detaljna provedbena pravila glede ostvarivanja prava dotičnih stranaka na saslušanje, koje čini temeljno pravo priznato pravnim poretom Unije. U stavku 2. tog članka predviđeno je pravo na obaviještenost o bitnim činjenicama i razmatranjima na temelju kojih se namjerava preporučiti uvođenje konačnih kompenzacijskih pristojbi. Osim toga, u stavku 4. drugom podstavku navedenog članka određeno je da kada Komisija namjerava donijeti odluku utemeljenu na činjenicama i razmatranjima različitima od onih prethodno objavljenih, ona ih mora objaviti u najkraćem mogućem roku, a u stavku 5. tog članka da dotične stranke moraju u načelu raspolagati razdobljem ne kraćim od deset dana za podnošenje svojih očitovanja, dok se kraće razdoblje može odrediti kad god se radi o dodatnoj konačnoj objavi.
- 76 S druge strane, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, zahtjevi koji proizlaze iz prava obrane moraju se poštovati ne samo tijekom postupka u kojem se mogu izreći sankcije, nego i tijekom ispitnog postupka koji prethodi donošenju antisubvencijskih uredbi koje mogu izravno i pojedinačno utjecati na dotične poduzetnike i uzrokovati im štetne posljedice. Osobito, u kontekstu priopćavanja podataka dotičnim poduzetnicima tijekom ispitnog postupka, poštovanje njihovih prava obrane pretpostavlja da su ti poduzetnici tijekom tog postupka imali mogućnost izraziti svoja stajališta o točnosti i relevantnosti činjenica i okolnosti koje se navode te o dokazima koje je Komisija predočila u prilog svojoj tvrdnji o postojanju subvencioniranja i posljedice štete (vidjeti po analogiji presudu od 16. veljače 2012., Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, t. 76. i navedenu sudsku praksu).
- 77 Iako je, doduše, poštovanje prava obrane od iznimne važnosti u antisubvencijskim ispitnim postupcima (vidjeti po analogiji presudu od 16. veljače 2012., Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, t. 77. i navedenu sudsku praksu), postojanje nepravilnosti glede poštovanja tih prava može dovesti do poništenja uredbe o uvođenju kompenzacijske pristojbe, samo ako postoji mogućnost da bi ishod upravnog postupka bio drukčiji da nije bilo te nepravilnosti, utječući tako konkretno na prava obrane dotične stranke (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 1. listopada 2009., Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Vijeće, C-141/08 P, EU:C:2009:598, t. 107.).
- 78 Međutim, valja podsjetiti da se od te stranke ne može zahtijevati da dokaže da bi odluka Komisije bila drukčija, već samo da takva mogućnost nije u cijelosti isključena s obzirom na to da bi navedena stranka mogla bolje osigurati svoju obranu u izostanku istaknute postupovne povrede (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 16. veljače 2012., Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, t. 78. i navedenu sudsku praksu).
- 79 Nasuprot tomu, na dotičnoj je stranci da konkretno dokaže na koji je način mogla bolje osigurati svoju obranu u izostanku navedene postupovne povrede, a da ne istakne samo nemogućnost podnošenja očitovanja o hipotetskim situacijama (vidjeti po analogiji presudu od 1. lipnja 2017., Changmao Biochemical Engineering/Vijeće, T-442/12, EU:T:2017:372, t. 145. i navedenu sudsku praksu).
- 80 Kao drugo, valja istaknuti da je u ovom slučaju Komisija priopćila u konačnoj objavi zainteresiranim strankama sve činjenice i razmatranja koje je smatrala bitnim i na temelju kojih je namjeravala uvesti kompenzacijske pristojbe, uključujući brojke u vezi s pokazateljima štete i analizu kretanja koja bi ti pokazatelji dokazali. Konkretno, s jedne strane, Komisija je istaknula da je prodaja Unijine industrije bila smanjena za više od 6 % i da je ta industrija izgubila oko 2,5 % tržišnih udjela na tržištu u padu.

Što se, s druge strane, i dalje tiče navedene industrije, Komisija je navela da je profitabilnost, koja se smatra niskom i koja je povezana s gubitkom prodaje i tržišnog udjela u Uniji, nju dovela u teško gospodarsko i financijsko stanje, te je na temelju cjelokupne analize svih pokazatelja štete koje je smatrala relevantnim te s obzirom na to gospodarsko i financijsko stanje koje se smatra teškim, zaključila da je Unijina industrija pretrpjela materijalnu štetu u smislu članka 8. Osnovne uredbe.

- 81 Prvi prigovor odnosi se na povredu, s jedne strane, članka 30. stavka 4. drugog podstavka Osnovne uredbe koji se treba tumačiti u vezi sa stavkom 2. istog članka, te, s druge strane, prava obrane zbog nepriopćavanja podataka zatraženih u dvije poruke elektroničke pošte Jindal Sawa od 1. veljače 2016., glede, kao prvo, priopćavanja pokazatelja štete izmijenjenih nakon otkrivanja pogreške u pisanju, te, kao drugo, različitih troškova Unijine industrije.
- 82 Što se, kao prvo, tiče nepriopćavanja podataka koje je Jindal Saw zatražio glede ispravaka unesenih u pokazatelje štete za Uniju, valja primijetiti da je, prije svega, u svojoj pisanoj obavijesti od 28. siječnja 2016. kojom je Jindal Saw obaviješten o nekim ispravcima pokazatelja štete za Unijinu industriju, Komisija izričito navela koji su pokazatelji bili predmet izmjena nakon otkrivanja pogreške u pisanju, to jest oni u vezi, prvo, s ukupnom potrošnjom u Uniji, drugo, s tržišnim udjelom proizvođača izvoznika, treće, s tržišnim udjelom Unijine industrije, te, četvrto, s prodajnom cijenom te industrije. Potom, u prilogu toj pisanoj obavijesti preuzete su dotične brojke iznesene u obliku raspona kao u konačnoj objavi. Naposljetku, Komisija je u navedenoj pisanoj obavijesti izričito navela da te izmjene nisu dovele niti do izmjene zaključaka glede kretanja niti do izmjene konačnih zaključaka koji su bili prethodno priopćeni zainteresiranim strankama.
- 83 Iz ovih utvrđenja proizlazi da izmjene, koje je Komisija učinila nakon ispravka pogreške u pisanju, nisu same po sebi bile bitne činjenice i razmatranja u smislu članka 30. stavka 2. Osnovne uredbe, jer se tim izmjenama nisu promijenila kretanja na kojima se zasnivala procjena štete. Stoga Komisija nije bila obvezana Osnovnom uredbom, a osobito člankom 30. stavkom 4. drugim podstavkom navedene uredbe, da Jindal Saw obavijesti o navedenim izmjenama, niti, *a fortiori*, dužna da postupi po njegovu zahtjevu za pribavljanje dopunskih podataka s tim u vezi. Prema tome, ona nije povrijedila članak 30. stavke 2. i 4. Osnovne uredbe.
- 84 Što se, osim toga, tiče navoda o povredi prava na saslušanje, valja zaključiti da je svojom pisanom obaviješću od 28. siječnja 2016. Komisija dostavila sve nužne elemente na temelju kojih je Jindal Saw mogao istaknuti svoje stajalište glede izmjena učinjenih nakon ispravka pogreške u pisanju, a što je Jindal Saw, osim toga, učinio u svojoj prvoj poruci elektroničke pošte od 1. veljače 2016. U tom pogledu valja, nadalje, istaknuti da u okviru postupka pred Općim sudom tužitelji nisu podnijeli nikakvo novo očitovanje u odnosu na ona koja su već podnijeli Komisiji 1. veljače 2016. Stoga se nameće zaključak da je pobijanu uredbu Komisija donijela nakon što je Jindal Saw mogao iznijeti sva korisna očitovanja i da tužitelji nisu u okviru ovog postupka dokazali da bi Jindal Saw mogao bolje osigurati svoju obranu u okviru upravnog postupka.
- 85 Što se, kao drugo, tiče nepriopćavanja podataka u vezi s nekim troškovima industrije Unije, valja istaknuti da bi, doduše, odgovaranjem na taj zahtjev Komisija postupila u skladu s načelom dobre uprave, pa makar i da je dala do znanja da se radilo o povjerljivim podacima glede kojih ona nije mogla odobriti pristup Jindal Sawu. Međutim, izostanak konkretnog odgovora na taj zahtjev za podatke nije imao za posljedicu to da je Komisija povrijedila članak 30. stavak 4. drugi podstavak Osnovne uredbe u vezi sa stavkom 2. tog članka, jer dodatni podaci koje je Jindal Saw zatražio nisu bili nove bitne činjenice i razmatranja.
- 86 Naime, već je iz Privremene antidampinške uredbe, koja je donesena 18. rujna 2015. u okviru usporednog antidampinškog ispitnog postupka u vezi s istim proizvodom kao i dotični proizvod te s istim proizvođačima izvoznicima, i koja je sadržavala istovjetnu procjenu štete za Unijinu industriju, proizlazilo da radi izračuna profitabilnosti navedene industrije, Komisija nije uzela u obzir samo troškove prodaje te opće i administrativne troškove proizvodnih subjekata te industrije, nego i

troškove prodajnih subjekata navedene industrije. U tom je pogledu u uvodnoj izjavi 92. Privremene antidampinške uredbe navedeno da je „Komisija [...] utvrdila profitabilnost proizvođača iz Unije koji su surađivali iskazivanjem neto dobiti prije oporezivanja od prodaje istovjetnog proizvoda nepovezanim kupcima u Uniji kao postotak prometa od te prodaje” i da je „[v]ećina prodaje [istovjetnog] proizvoda u EU-u izvršena [...] preko prodajnih [subjekata] proizvođača iz EU-a koji su surađivali te su njihovi troškovi i profitabilnost uzeti u obzir”.

- 87 Činjenica da Jindal Saw nije istaknuo ili ispravno shvatio doseg tih objašnjenja pruženih u okviru Privremene antidampinške uredbe i ponovljenih u konačnoj objavi u vezi s antisubvencijskim postupkom, a prema kojima su troškovi prodajnih subjekata Unijine industrije bili uzeti u obzir radi izračuna profitabilnosti te industrije, ne znači da su objašnjenja koja je Komisija dala u tom pogledu na sastanku od 28. siječnja 2016. predstavljala nove bitne činjenice i razmatranja. Prema tome, Komisija nije u tom pogledu povrijedila članak 30. stavke 2. i 4. Osnovne uredbe.
- 88 Iz činjenice da je dotični podatak u vezi s uzimanjem u obzir troškova prodajnih subjekata Unijine industrije u okviru izračuna profitabilnosti te industrije bio poznat od 19. rujna 2015., kao datuma objave Privremene antidampinške uredbe u Službenom listu, također proizlazi da je Jindal Saw raspolagao nužnim elementima kako bi učinkovito iznio svoja očitovanja glede tog izračuna.
- 89 Stoga prvi prigovor treba odbiti kao neosnovan.
- 90 Glede drugog prigovora o povredi članka 30. stavka 5. Osnovne uredbe glede toga da Jindal Saw nije raspolagao razdobljem od deset dana ili barem dovoljnim razdobljem za podnošenje primjedbi o izmjenama određenih pokazatelja štete, valja istaknuti da iz te odredbe ne proizlazi da bi Komisija bila obvezana dodijeliti zainteresiranim strankama rok za iznošenje primjedbi o svakoj izmjeni koju ona učini nakon njihovih očitovanja o konačnoj objavi. Takva bi obveza postojala samo da je Komisijina pisana obavijest od 28. siječnja 2016. sadržavala bitne činjenice i razmatranja u smislu članka 30. stavka 2. Osnovne uredbe, a što nije bio slučaj.
- 91 U svakom slučaju valja primijetiti da u okviru postupka pred Općim sudom tužitelji nisu iznijeli drugi argument u odnosu na ispravak pogreške u pisanju osim onih koje je Jindal Saw već iznio u svojoj prvoj poruci elektroničke pošte od 1. veljače 2016.
- 92 Slijedom toga, na temelju ničega se ne može zaključiti da bi antisubvencijski postupak mogao dovesti do drukčijeg ishoda da je Jindal Saw raspolagao dužim razdobljem za podnošenje svojih primjedbi u tom pogledu.
- 93 Štoviše, može se istaknuti da čak i nakon uvida u dokumente koji sadržavaju podatke na koje je pogreška u pisanju potencijalno utjecala, u okviru mjere upravljanja postupkom koju je Opći sud odredio, tužitelji nisu iznijeli nikakav novi argument u vezi s tom pogreškom, priznajući da zbog ispravka navedene pogreške nije bio potreban drugi ispravak osim onih koje je Komisija učinila i koji su priopćeni Jindal Sawu 28. siječnja 2016.
- 94 Stoga valja odbiti drugi prigovor kao neosnovan i time odbiti sedmi tužbeni razlog u cijelosti.

Prvi tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke iii. Osnovne uredbe

- 95 U okviru prvog tužbenog razloga, tužitelji u biti osporavaju da predmetna izvozna ograničenja, to jest izvozni porez na željeznu rudu i DFP, čine „financijski doprinos” u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) Osnovne uredbe, koja je u biti istovjetna članku 1. stavku 1. točki (a) prvom podstavku Sporazuma o SCM-u. Taj tužbeni razlog sastoji se od dva dijela.

– Prvi dio prvog tužbenog razloga koji se temelji na primjeni pogrešnog pravnog kriterija za utvrđenje o postojanju „povjeravanja” i na očitim pogreškama u ocjeni

- 96 U okviru prvog dijela tužitelji iznose tri prigovora za potrebe tvrdnje da je, u biti, Komisija primijenila pogrešan pravni kriterij za zaključak o postojanju djelovanja indijske vlade u vidu „povjeravanja”, u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke iv. Osnovne uredbe, indijskim proizvođačima željezne rude da tom rudom opskrbljuju nacionalnu industriju dotičnog proizvoda, te da je, usto, počinila određene pogreške u ocjeni.
- 97 Uvodno valja primijetiti da u skladu s člankom 3. stavkom 1. točkom (a) Osnovne uredbe „financijski doprinos” postoji ako vlada „povjerava ili usmjerava privatno tijelo na obavljanje jednog ili više vrsta poslova navedenih u točkama i., ii. i iii. koje bi uobičajeno bili u nadležnosti vlasti” pa se „ta praksa ne razlikuje u pravom smislu od prakse koju vlade uobičajeno primjenjuju”.
- 98 Iz pobijane uredbe proizlazi da se ovaj predmet odnosi samo na pojam „povjeravanje” koji nije definiran u Osnovnoj uredbi.
- 99 Međutim, valja istaknuti, s jedne strane, da u skladu s uvodnom izjavom 5. Osnovne uredbe, ova potonja ima, među ostalim, za cilj „prenijeti” u pravo Unije „na najbolji mogući način” pravila iz Sporazuma SCM-u, te, s druge strane, da su članak 3. Osnove uredbe, naslovljen „Definicija subvencije”, i članak 1. tog sporazuma u vrlo velikom dijelu istovjetni glede svojeg teksta i u cijelosti istovjetni glede svoje biti.
- 100 No, iako sudovi Unije nisu još imali prilike protumačiti članak 3. stavak 1. točku (a) podtočku iv. Osnovne uredbe, tijelo za rješavanje sporova WTO-a u više je navrata moralo primijeniti odgovarajuću odredbu Sporazuma o SCM-u.
- 101 U tom pogledu valja primijetiti da odredbe Osnovne odredbe treba u što većoj mjeri tumačiti s obzirom na odgovarajuće odredbe Sporazuma o SCM-u (vidjeti po analogiji presudu od 11. srpnja 2017., *Viraj Profiles/Vijeće*, T-67/14, neobjavljenu, EU:T:2017:481, t. 88.).
- 102 Prema tome, članak 3. Osnove uredbe, koji se odnosi na provedbu sadržaja članka 1. Sporazuma o SCM-u, treba u što većoj mjeri tumačiti s obzirom na tu potonju odredbu.
- 103 Osim toga, iako tumačenja Sporazuma SCM-u, koja je usvojilo tijelo za rješavanje sporova WTO-a, ne mogu vezivati Opći sud prilikom njegove ocjene valjanosti pobijane uredbe, ništa se ne protivi tome da Opći sud na njih uputi kada se radi o tumačenju odredaba Osnovne uredbe koje odgovaraju odredbama Sporazuma o SCM-u (vidjeti po analogiji presudu od 11. srpnja 2017., *Viraj Profiles/Vijeće*, T-67/14, neobjavljenu, EU:T:2017:481, t. 89. i navedenu sudsku praksu).
- 104 Prvim prigovorom tužitelji navode, u biti, da je uvevši izvozna ograničenja indijska vlada intervenirala samo u okviru izvršavanja svojih općih regulatornih ovlasti i nije izvršavala te ovlasti na način da indijske proizvođače željezne rude navede da tom rudom opskrbljuju nacionalnu industriju dotičnog proizvoda, i to po neprimjereno niskoj cijeni. Konkretni učinak izvoznih ograničenja, osobito na ostvarivanje slobode odlučivanja od strane indijskih proizvođača željezne rude prilikom određivanja njihove poslovne strategije, jest nepoznat i neizvjestan.
- 105 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost ovog prigovora.
- 106 Valja primijetiti da je cilj članka 3. stavka 1. točke (a) Osnovne uredbe definirati pojam „financijski doprinos” na način da se isključe mjere vlade koje nisu obuhvaćene jednom od kategorija navedenih u toj odredbi. S tog aspekta se u članku 3. stavku 1. točki (a) podtočkama i. do iii. Osnovne uredbe navode konkretne situacije za koje se mora smatrati da obuhvaćaju financijski doprinos vlade, to jest izravan ili neizravan prijenos sredstava, otpis prihoda vlade ili davanje robe ili pružanje usluga.

Članak 3. stavak 1. točka (a) podtočka iv. Osnovne uredbe predviđa u svojoj drugoj alineji da je radnja vlade u vidu povjeravanja privatnom tijelu obavljanja jednog ili više vrsta tako navedenih poslova izjednačena s davanjem financijskog doprinosa od strane te vlade u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) Osnovne uredbe.

- 107 Proizlazi, kao što je to Komisija naglasila, da članak 3. stavak 1. točka (a) podtočka iv. druga alineja Osnovne uredbe jest, u biti, odredba o sprečavanju izbjegavanja kojom se nastoji osigurati da se vlade trećih zemalja ne mogu izuzeti od pravila o subvencijama, tako da donesu mjere koje naizgled nisu obuhvaćene *stricto sensu* područjem primjene članka 3. stavka 1. točke (a) podtočaka i. do iii. te uredbe, nego zapravo imaju istovrsne učinke.
- 108 Posljedično, kako bi se osigurao u cijelosti koristan učinak članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke iv. druge alineje Osnovne uredbe, pod „povjeravanjem” u smislu te odredbe treba podrazumijevati svako djelovanje vlade koje se izravno ili neizravno svodi na to da se privatnom tijelu dodijeli odgovornost za izvršavanje posla poput onih navedenih u članku 3. stavku 1. točki (a) podtočkama i. do iii. navedene uredbe.
- 109 U ovom slučaju, indijska je vlada izvozna ograničenja za željeznu rudu odredila u obliku izvoznog poreza i DFP-a. No, valja zaključiti da je moguće dovoljno precizno utvrditi razinu na koju treba postaviti rast izvoza proizvoda kako bi ekonomski više ne bi bilo zanimljivo za nacionalne proizvođače da izvoze taj proizvod. Na taj je način navedena vlada mogla putem navedenih ograničenja ishoditi rezultat koji je u praksi istovjetan onome koji bi ishodili da su indijskim rudarskim poduzetnicima izravno dodijelili odgovornost da nacionalno tržište opskrbljuju željeznom rudom.
- 110 Kako bi utvrdila postojanje financijskog doprinosa, Komisija je provela analizu zasnovanu na testu u pet stadija utvrđenom u izvješću Povjerenstva Tijela za rješavanje sporova WTO-a usvojenog 23. kolovoza 2001. u sporu naslovljenom „Sjedinjene Države – Mjere u okviru kojih se izvozna ograničenja smatraju subvencijama” (WT/DS 194/R), tumačeći članak 1. stavak 1. točku (a) prvi podstavak podtočku iv. Sporazuma o SCM-u u kontekstu izvoznih ograničenja.
- 111 Na temelju te analize, Komisija je u uvodnoj izjavi 177. pobijane uredbe ocijenila da su indijske vlasti povjerile rudarskim poduzetnicima zadaću provedbe politike te vlade sa svrhom uspostavljanja sektoriziranog domaćeg tržišta i osiguravanja željezne rude za domaću industriju željeza i čelika, u uvodnoj izjavi 180. navedene uredbe da sve indijske rudarske poduzetnike treba smatrati privatnim tijelima, u uvodnoj izjavi 219. te uredbe da su ti poduzetnici opskrbljivali željeznom rudom nacionalno tržište uz neprimjereno nisku naknadu, u uvodnoj izjavi 221. iste uredbe da je opskrba sirovinama nacionalnih društava sirovinama koje se nalaze na nacionalnom državnom području posao koji bi uobičajeno bio u nadležnosti vlasti zemlje, te naposljetku, u uvodnoj izjavi 225. predmetne uredbe da neizravno interveniranje na tržištu pomoću raznih izvoznih ograničenja jest praksa „koju vlade uobičajeno primjenjuju”.
- 112 Predmetnom analizom, napravljenom u uvodnim izjavama 135. do 229. pobijane uredbe, Komisija je utvrdila da je indijska vlada putem predmetnih izvoznih ograničenja nastojala od indijskih rudarskih poduzetnika ishoditi ono što je navedeno u članku 3. stavku 1. točki (a) podtočki iii. osnovne uredbe, to jest u ovom slučaju, opskrbu indijskog tržišta željeznom rudom. Naime, umjesto da sama kupi željeznu rudu i opskrbi njome to tržište, navedena je vlada uspostavila sustav kojim se od indijskih proizvođača željezne rude nastoji ishoditi da navedeno tržište opskrbljuju njome putem izvoznih ograničenja koja su izvoz te željezne rude učinili komercijalno neprivlačnim.
- 113 Činjenica da je indijska vlada osmislila i uvela takav sustav 2007. i 2008. naglašena je različitim elementima koje je Komisija spomenula u pobijanoj uredbi. Tako je u uvodnoj izjavi 145. te uredbe istaknuto da je 2005. stručna skupina koju je osnovalo indijsko Ministarstvo čelika zaključila u svojem izvješću („Izvješće Dang”) da Indija mora čuvati, njegovati i iskoristiti prednost koja se sastoji od zajamčenog pristupa domaćim zalihama željezne rude.

- 114 Štoviše, iz elemenata navedenih u uvodnim izjavama 153., 157. i 158. pobijane uredbe proizlazi da je indijska vlada slijedila kretanja izvoza indijske željezne rude i provjerila, jesu li predmetna izvozna ograničenja proizvela željeni učinak, to jest opskrbu indijskog tržišta tom rudom, povremeno prilagođavajući razinu tih ograničenja, a osobito stopu izvoznog poreza na željeznu rudu, kako bi se osiguralo da je željezni učinak postignut.
- 115 Iz uvodne izjave 158. pobijane uredbe također proizlazi da je u izvješću radne skupine za industriju čelika za dvanaesti petogodišnji plan, objavljenom u studenome 2011., prikazana izravna namjera indijske vlade da se radi destimuliranja izvoza željezne rude koristi visokim poreznim stopama, po potrebi dodatnim povećanjem stopa izvoznog poreza i predviđanjem, usto, mogućnosti uvođenja dodatnih mjera, ako bi se to pokazalo nužnim.
- 116 Na temelju tih uvodnih izjava i s obzirom na postojanje znatnog početnog ulaganja i visokih fiksnih troškova koje indijski proizvođači željezne rude moraju preuzeti, Komisija je u uvodnoj izjavi 169. pobijane uredbe zaključila da „[s]toga indijska vlada potiče proizvođače željezne rude da održavaju proizvodnju kako bi opskrbljivali domaće tržište iako bi razuman dobavljač svoju proizvodnju prilagodio s obzirom na situaciju u kojoj se izvoz destimulira”, a u uvodnoj izjavi 171. navedene uredbe, da je ta vlada, stoga, povjerala indijskim proizvođačima željezne rude zadaću osiguravanja robe domaćim korisnicima željezne rude, odnosno proizvođačima čelika.
- 117 Stoga tužitelji pogrešno tvrde da je indijska vlada intervenirala na tržištu samo u okviru svojih regulatornih ovlasti i da je učinak te intervencije bio nepoznat i neizvjestan. Naprotiv, kao što proizlazi iz točaka 112. do 116. ove presude, predmetna izvozna ograničenja bila su osmišljena i uvedena s izričitim ciljem da se osigura opskrba indijskog tržišta željeznom rudom te su potom bila praćena i prilagođavana kako bi se postigao taj cilj. Osim toga, navedena vlada je sama priznala uspjeh svoje ciljane politike izvoznih ograničenja, kako je navedeno u uvodnoj izjavi 173. pobijane uredbe. Tako, kada je stalni odbor za ugljen i čelik u indijskom Ministarstvu čelika želio za potrebe svojeg trideset osmog izvješća od 29. kolovoza 2013. znati „u kojoj je mjeri [tada primjenjivi] izvozni porez na željeznu rudu uspio destimulirati izvoz željezne rude i je li bilo nužno dalje ga preispitivati”, navedeno ministarstvo je, među ostalim, navelo da je „redovito razmatralo pitanje s [indijskim] Ministarstvom financija kako bi se naplaćivao primjereni izvozni porez na željeznu rudu radi djelotvornog destimuliranja izvoza i poboljšanja dostupnosti željezne rude za nacionalnu industriju željeza i čelika po prihvatljivoj cijeni” i da je „uvođenje višeg izvoznog poreza na željeznu rudu u skladu s politikom [indijske] vlade”.
- 118 Osim toga, ne može se prihvatiti argument tužitelja prema kojem činjenica da je u nekim mjesecima tijekom razdoblja ispitnog postupka cijena željezne rude na indijskom tržištu bila viša od njezine cijene na svjetskom tržištu i činjenica da nakon razdoblja ispitnog postupka Jindal Saw uvezao željeznu rudu kojom se koristio, dokazuju da predmetna izvozna ograničenja mogu i ne moraju imati rezultate ovisno o okolnostima na tržištu i slobodi odlučivanja sudionika na tržištu. Naime, financijski doprinos indijske vlade sastoji se od same opskrbe željeznom rudom. Činjenica, da je u određenim mjesecima u razdoblju ispitnog postupka željezna ruda prodavana na indijskom tržištu po cijeni višoj nego na svjetskom tržištu, jest pitanje koje se ne tiče postojanja tog financijskog doprinosa, nego možda postojanja koristi. No, kao što tužitelji to sami ističu, postojanje financijskog doprinosa treba razlikovati od postojanja koristi. Osim toga, činjenica da se gospodarski subjekt, koji se može koristiti financijskim doprinosom, odluči istim ne koristiti, nema sama po sebi utjecaja na postojanje tog doprinosa.
- 119 Naposljetku, ne postoji nikakva naznaka o tome da su predmetna izvozna ograničenja uvedena radi stjecanja prihoda vlade, što podupire analizu prema kojoj je predmetnim poreznim i tarifnim mjerama indijska vlada nastojala provesti politiku usmjerenu na osiguranje opskrbe indijskog tržišta željeznom rudom.
- 120 Valja stoga odbiti prvi prigovor.

- 121 U okviru drugog prigovora tužitelji tvrde da članak 3. stavak 1. točku (a) podtočku iv. Osnovne uredbe treba tumačiti na način da je nužno uloga aktivnija od pukog poticanja od strane vlade potrebna kako bi se njegovo djelovanje glede osoba ili subjekata na nacionalnom tržištu moglo smatrati radnjom „povjeravanja” određenih poslova privatnom tijelu u smislu te odredbe. To u ovom predmetu ne bi bio slučaj.
- 122 U tom pogledu tužitelji ističu da se Komisija oslonila na pogrešan pravni kriterij ispitavši je li potpora indijske vlade nacionalnoj industriji dotičnog proizvoda predstavljala zapravo cilj vladine politike, a ne samo sekundarni učinak izvršavanja njezinih općih regulatornih ovlasti. Naime, ona je morala ispitati, je li opskrba navedene industrije željeznom rudom od strane rudarskih poduzetnika bila „slučajna” ili je ta opskrba činila tek „nusprodukt vladine regulatorne politike” prema izrazima korištenima u točki 114. izvješća žalbenog tijela za rješavanje sporova WTO-a usvojenog 20. srpnja 2005. u sporu naslovljenom „Sjedinjene Države – Ispitni postupak o kompenzacijskoj pristojbi za Dynamic Random Access Memory (DRAM) iz Koreje” (WT/DS 296/AB/R).
- 123 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost ovog prigovora.
- 124 Glede, prije svega, argumenta tužitelja da indijska vlada nije imala ulogu aktivniju od provedbe pukog poticanja, dostatno je utvrditi da je donijevši predmetna izvozna ograničenja u konkretnom kontekstu koji je obilježen postojanjem znatnog početnog ulaganja i visokih fiksnih troškova koji indijskim rudarskim poduzetnicima nisu omogućavali smanjenje njihove proizvodnje, ta vlada ograničila slobodu djelovanja tih poduzetnika, tako što je u praksi ograničila njihovu sposobnost odlučivanja o tržištu za prodaju svojih proizvoda.
- 125 U vezi s tim pitanjem tužitelji nisu iznijeli nikakav argument koji dovodi u sumnju analizu koju je Komisija napravila. Naime, činjenica, da je indijska vlada neprekinuto uvodila i prilagođavala predmetna izvozna ograničenja kako bi osigurala da se postigne cilj zadan tim ograničenjima, ne može se smatrati pukim poticanjem naspram nacionalnih proizvođača željezne rude. Naprotiv, te radnje na strani indijske vlade navele su te proizvođače da prodaju svoje proizvode na indijskom tržištu.
- 126 U tom pogledu valja primijetiti da iako se prijenos ovlasti obično provodi službenim sredstvima, on bi također mogao biti neslužben te da, štoviše, mogu postojati i druga sredstva osim prijenosa ovlasti, bilo službena ili neslužbena, a kojima bi se vlada mogla koristiti u iste svrhe, kao što je to navedeno u točki 110. izvješća žalbenog tijela u sporu „Sjedinjene Države – DRAM” (vidjeti točku 122. ove presude).
- 127 U ovom slučaju činjenica da je indijska vlada uvela izvozna ograničenja na željeznu rudu i neprekinuto ih prilagođavala kako bi se osiguralo postizanje istog rezultata, kao da je sama opskrbljivala indijsko tržište željeznom rudom, čini takav prijenos ovlasti. Prema tome, utvrdivši tu činjenicu Komisija je zapravo zaključila da je navedena vlada imala aktivnu ulogu koju se ne može izjednačiti s pukim poticanjem.
- 128 Proizlazi tako da pretpostavka tužitelja da se indijska vlada ograničila na puko poticanje i nije imala aktivnu ulogu, počiva na netočnom tumačenju pobijane uredbe.
- 129 Stoga valja odbiti drugi prigovor.
- 130 U okviru trećeg prigovora tužitelji ističu da je Komisija pogrešno ispitala čine li predmetna izvozna ograničenja „povjeravanje” privatnom tijelu obavljanja jednog od poslova iz članka 3. stavka 1. točke (a) podtočaka i. do iii. Osnovne uredbe oslonivši se samo na reakcije zahvaćenih poduzetnika i na učinke tih ograničenja na tržište. Naime, tužitelji smatraju da je ona morala ispitati samo konkretne mjere koje je donijela indijska vlada, a da ne uzme u obzir učinke tih mjera na indijsko tržište.

- 131 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost ovog prigovora.
- 132 Pretpostavka koju tužitelji zastupaju u okviru ovog prigovora počiva također na pogrešnom tumačenju pobijane uredbe. Kao što proizlazi iz točaka 112. do 116. ove presude, Komisija se nije oslonila samo na reakcije poduzetnika zahvaćenih izvoznim ograničenjima i na učinke ovih potonjih na indijsko tržište. Ona je analizirala djelovanje indijske vlade i vezu između njezine izričite politike i postupanja privatnih subjekata. Naime, konkretne mjere koje je provela navedena vlada i koje su uzete u obzir u toj analizi, nisu samo pravni akti kojima su donesena predmetna izvozna ograničenja, nego također i neprekinuto djelovanje nadzora nad tržištem i ispitivanje učinaka tih izvoznih ograničenja i posljedično donesenih izmjena predmetnih izvoznih ograničenja, kako bi se osiguralo da se zadani cilj postigne. Stoga tužitelji pogrešno tvrde da je svoju analizu Komisija zasnovala samo na reakcijama dotičnih poduzetnika na navedena ograničenja i na njihovim učincima na tržište.
- 133 Argumenti, koje tužitelji temelje u tom pogledu na praksi tijela za rješavanje sporova WTO-a na koju se općenito pozivaju u prilog prvom dijelu prvog tužbenog razloga, ne mogu dovesti u pitanje sva prethodna razmatranja. Naime, činjenice ili pravna pitanja u središtu triju sporova koji ističu nisu usporedivi s činjenicama ovog predmeta, tako da ta izvješća nisu relevantna u njegovu okviru.
- 134 Tako, kao prvo, glede spora „Sjedinjene Države – Izvozna ograničenja” (vidjeti točku 110. ove presude), on se odnosio na pitanje, je li zakonodavstvo Sjedinjenih Država na području kompenzacijskih pristojbi, koje je, prema stajalištu Kanade, regulatorno djelovanje vlade kojim se ograničava izvoz robe, to jest, dakle, izvozno ograničenje, izjednačilo s „financijskim doprinosom” u smislu članka 1. stavka 1. točke (a) podtočke 1. Sporazuma o SCM-u, bilo u skladu s ovim potonjim. Stoga se taj spor nije ticao posebnih izvoznih ograničenja ispitanih s obzirom na političke izjave o cilju osiguranja opskrbe nacionalnog tržišta dotičnim proizvodom radi potpore određenoj industriji.
- 135 Kao drugo, glede izvješća povjerenstva tijela za rješavanje sporova WTO-a usvojenog 16. studenoga 2012. u sporu naslovljenom „Kina – Kompenzacijske i antidampinške pristojbe na plosnato valjane proizvode od elektročelika s orijentiranim kristalima iz Sjedinjenih Država” (WT/DS 414/R), koje je izvješćem potvrdilo žalbeno tijelo, a u kojem se radilo o uvoznim ograničenjima putem sporazuma o dobrovoljnim ograničenjima, veza između djelovanja vlade i navodnog financijskog doprinosa nije bila usporediva s onom koja je utvrđena u ovom slučaju, glede vrste mjere i naravi financijskog doprinosa na koje se taj spor odnosio. Naime, u tom je predmetu Narodna Republika Kina smatrala da su sporazumi o dobrovoljnim ograničenjima, kojima se ograničava uvoz dotičnog proizvoda u Sjedinjene Države, doveli do prijenosa bogatstva nacionalnih kupaca tog proizvoda na nacionalnu industriju koja proizvodi navedeni proizvod, a što se može smatrati financijskim doprinosom u smislu članka 1. stavka 1. točke (a) prvog podstavka podtočke iv. Sporazuma o SCM-u, s obzirom na učinak mjere na privatne stranke, koji ih je naveo da izvrše prijenos sredstava u obliku plaćanja viših cijena. Povjerenstvo osnovano za taj spor smatralo je da činjenica, da je mjera vlade poput mjere na granici neizravno dovela do povećanja cijena na tržištu, ne može navesti na zaključak da je tom mjerom vlada povjerala privatnim kupcima da obave izravne prijenose sredstava na industriju koja prodaje robu na dotičnom tržištu, ili ih usmjerila da to učine.
- 136 Kao treće, glede izvješća povjerenstva tijela za rješavanje sporova WTO-a, usvojenog 16. siječnja 2015. u sporu naslovljenom „Sjedinjene Države – Kompenzacijske mjere za određene proizvode podrijetlom iz Kine” (WT/DS 437/R), taj se spor ticao članka 11. stavka 3. Sporazuma o SCM-u, koji se odnosi na ispitivanje dokaza koje podnese nacionalna industrija, kako bi se utvrdilo, jesu li dostatni da opravdaju pokretanje antisubvencijskog ispitnog postupka, u ovom slučaju Sjedinjenim Državama.
- 137 Povjerenstvo je zaključilo da se spor odnosi na pitanje, je li tijelo koje je provodilo ispitni postupak djelovalo u skladu s člankom 11. stavcima 2. i 3. Sporazuma o SCM-u kada je pokrenulo antisubvencijski ispitni postupak na temelju navoda i dokaza koji upućuju na to, da financijski

doprinos postoji zbog izvoznih ograničenja koje je primijenila vlada strane zemlje i učinaka tih ograničenja na domaće cijene te zemlje. No, u tom sporu pritužba nije sadržavala nikakav dokaz o nadzoru i prilagodbama dotičnih ograničenja.

- 138 Iz prethodno navedenog proizlazi da s obzirom na situaciju koju je ocijenilo povjerenstvo u navedenom sporu, izvješće sastavljeno u njemu nije u načelu relevantno u okviru ovog predmeta, u kojem se zaključak o povjeravanju nacionalnim proizvođačima željezne rude da svojim proizvodima opskrbljuju nacionalno tržište ne zasniva samo na samim izvoznim ograničenjima i postojanju posebne politike poticaja industriji željeza i čelika, nego i na skupu dokaza o neprekinutoj prilagodbi mjera radi postizanja zadanog cilja.
- 139 Osim toga, tužitelji smatraju da su pogrešni zaključci koje je Komisija izvela, s jedne strane, u uvodnoj izjavi 186. pobijane uredbe glede učinaka politike indijske vlade na indijsko tržište, u kojoj navodi da je ta politika dovela do „znatnog smanjenja” obujma izvoza željezne rude, dok je između razdoblja uvođenja predmetnih izvoznih ograničenja, to jest 2007. i 2008., te 2015., indijska proizvodnja željezne rude bila drastičnije smanjenja nego izvoz, te, s druge strane, u uvodnoj izjavi 190. te uredbe u kojoj navodi u biti da su predmetna izvozna ograničenja stvorila prekomjernu opskrbu domaćeg tržišta željeznom rudom, dok je prekomjerna proizvodnja bila smanjena za više od polovice tijekom istog razdoblja.
- 140 U tom pogledu, s jedne strane valja doduše primijetiti da brojčano izraženi podaci u uvodnim izjavama 183. i 184. pobijane uredbe pokazuju da se indijska proizvodnja željezne rude smanjila između 2007. i 2015. No, ta je proizvodnja i dalje bila prekomjerna u odnosu na indijsku potrošnju željezne rude tijekom istog razdoblja, tako da je unatoč svojem smanjenju ta proizvodnja stalno bila održavana na razini dostatnoj za pokrivanje domaće potrošnje, a što je bilo u skladu s ciljevima koje je indijska vlada zadala uvođenjem predmetnih izvoznih ograničenja.
- 141 S druge strane, valja istaknuti da nacionalna potrošnja željezne rude bila u skoro stalnom rastu nakon uvođenja navedenih ograničenja i da se dodatna potrošnja odnosila na željeznu rudu proizvedenu u Indiji, jer je uvoz tog proizvoda ostao skoro stalan. No, stoga što se nacionalna proizvodnja željezne rude smanjila tijekom istog razdoblja i uzimajući u obzir više cijene primjenjivane na svjetskom tržištu, činjenica da je to povećanje nacionalne potrošnje u cijelosti apsorbirala nacionalna proizvodnja željezne rude proizvedene u Indiji izgleda paradoksalno jer bi, u stanju nenarušenog tržišta i uzimajući u obzir razinu cijena željezne rude na svjetskom tržištu, bilo profitabilnije za indijske proizvođače te rude da svoje proizvode izvoze nego da ih prodaju na nacionalnom tržištu.
- 142 Osim toga, tužitelji ne uzimaju u obzir činjenicu da je pad domaće proizvodnje željezne rude u Indiji proizašao iz sudskih odluka o zatvaranju rudnika zbog nezakonitog rudarenja i kršenja propisa o okolišu u određenim državama Indije, kao što je to Komisija izložila u uvodnoj izjavi 187. pobijane uredbe. Činjenica da se prekomjerna proizvodnja željezne rude u Indiji, to jest, kako je navedeno u uvodnoj izjavi 190. navedene uredbe, višak domaće proizvodnje u odnosu na zbroj domaće potrošnje i izvoza umanjeno za uvoz, smanjila nakon tog zatvaranja rudnika ne čini pogrešnim zaključak Komisije o prekomjernoj proizvodnji na tržištu, stoga što je ona postojala tijekom cijelog razdoblja koje je uzeto u obzir.
- 143 Slijedom toga, valja odbiti treći prigovor, a time i prvi dio prvog tužbenog razloga u cijelosti.

– *Drugi dio prvog tužbenog razloga koji se temelji na činjenici da je prilikom primjene članka 3. stavka 1. točke (a) Osnovne uredbe došlo do miješanja pojma „financijski doprinos” u smislu te odredbe s pojmom „korist” u smislu stavka 2. navedenog članka*

- 144 Tužitelji ističu da je Komisija povrijedila članak 3. stavak 1. točku (a) podtočku iv. Osnovne uredbe i počinila očitu pogrešku u ocjeni kada je pojam „financijski doprinos” u smislu stavka 1. navedenog članka 3. pomiješala s pojmom „korist” u smislu stavka 2. tog članka. U tom pogledu oni tvrde, s jedne strane, da ti pojmovi obuhvaćaju dva zasebna pravna elementa, koji zajedno omogućuju da se utvrdi, smatra li se da subvencija postoji, te, s druge strane, da se radi utvrđivanja postojanja financijskog doprinosa ne treba koristiti pojmom „manja naknada od primjerene” iz članka 6. točke (d) Osnovne uredbe, koja se tiče izračuna koristi za primatelja financijskog doprinosa. Stoga oni prigovaraju činjenici da je u pobijanoj uredbi cijela Komisijina analiza o navodnom postojanju „povjeravanja” vlade indijskim proizvođačima željezne rude da željeznom rudom opskrbljuju nacionalnu industriju dotičnog proizvoda, bila povezana samo s pitanjem, jesu li indijski proizvođači željezne rude navedenom rudom opskrbljivali nacionalnu industriju dotičnog proizvoda uz „manju naknadu od primjerene”, iako je to pitanje bilo relevantno jedino glede toga, je li korist bila dodijeljena korisnicima navodne opskrbe rodom.
- 145 U potporu tom dijelu tužitelji ističu izvješće žalbenog tijela za rješavanja sporova WTO-a, usvojenog 23. ožujka 2012. u sporu naslovljenom „Sjedinjene Države – Mjere koje utječu na trgovinu velikim putničkim zrakoplovima – druga pritužba” (WT/DS 353/AB/R) i izvješće povjerenstva tijela za rješavanje sporova WTO-a, usvojenog 11. travnja 2005. u sporu naslovljenom „Koreja – Mjere koje utječu na trgovinu trgovačkim brodovima” (WT/DS 273/R).
- 146 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost ovog dijela.
- 147 Valja prije svega istaknuti, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 181. do 219. pobijane uredbe, koje se nalaze u dijelu te uredbe posvećenom ispitivanju postojanja financijskog doprinosa, da je Komisija temeljito analizirala kretanja na indijskom tržištu željezne rude. U uvodnoj izjavi 190. te uredbe ona je primijetila da je „[b]ez obzira na smanjenje proizvodnje željezne rude, na indijskom [...] tržištu vidljiv stalan i nelogičan višak kapaciteta u odnosu na zbroj domaće potrošnje i izvoza, umanjeno za uvoz”, što je „dovelo do prekomjerne opskrbe domaćeg tržišta željeznom rudom, kako je potvrdila i čemu je težila indijska vlada”. U uvodnoj izjavi 192. navedene uredbe ona je istaknula da „cilj izvoznog poreza na željeznu rudu nije bio da se u potpunosti zaustavi izvoz, već da se izvoz smanji povećanjem dostupnosti [te rude] na domaćem tržištu”.
- 148 Nakon tih utvrđenja, Komisija je u uvodnoj izjavi 200. pobijane uredbe navela da je analizirala eventualni utjecaj koji je prekomjerna opskrba željeznom rudom zbog predmetnih izvoznih ograničenja imala na domaću cijenu željezne rude u Indiji.
- 149 Iz prethodno navedenog proizlazi da je u okviru svoje analize o postojanju financijskog doprinosa, i to tek nakon što je utvrdila da su predmetna izvozna ograničenja dovela do prekomjerne opskrbe indijskog tržišta željeznom rudom, Komisija analizirala, povrh tog ispitivanja tržišta, eventualni utjecaj navedenih ograničenja na domaću cijenu željezne rude u Indiji.
- 150 Zatim, iz sveobuhvatnog tumačenja uvodnih izjava 230. do 271. pobijane uredbe, koje se nalaze pod naslovom „Korist”, proizlazi da je Komisija dubinski analizirala kriterij koristi koji se jasno razlikuje od analize koju je napravila glede postojanja financijskog doprinosa, a što su tužitelji priznali tijekom usmenog dijela postupka nakon pitanja Općeg suda.
- 151 Osim toga, valja istaknuti da pozivanje tužitelja na praksu tijela za rješavanje sporova WTO-a počiva na navođenjima koja su izvađena iz konteksta. Kao prvo, glede izvješća žalbenog tijela u sporu „Sjedinjene Države – Veliki putnički zrakoplovi (druga pritužba)” (vidjeti točku 145. ove presude), valja primijetiti da je u izvješću povjerenstva osnovanog u tom predmetu, a koje je sastavljeno 31. ožujka 2011.

(WT/DS 353/R), to povjerenstvo ocijenilo nužnim stvoriti novi test za provjeru, jesu li mjere o kojima je bila riječ u navedenom predmetu bile „financijski doprinosi” u smislu članka 1. stavka 1. točke (a) podstavka 1. točke i. Sporazuma o SCM-u. Taj novi test zahtijevao je da se utvrdi, jesu li usluge pružene u okviru ugovora o javnoj nabavi bile od koristi za onog koji ih je platio (vlada) ili onog koji je primio plaćanje za usluge. Nakon što primijenilo taj novi test, povjerenstvo je zaključilo da su predmetne usluge pružene u korist onoga koji prima plaćanje za tu isporuku, a ne u korist vlade koja ih plaća te da se iz tog razloga radi o „financijskom doprinosu” u smislu navedene odredbe.

- 152 U tom se predmetu zbog primjene takvog testa nije mogla napraviti razlika između pitanja, postoji li financijski doprinos i pitanja, postoji li korist, s tom posljedicom da, ako se zaključi da postoji korist za vladu, pod definiciji nije bilo financijskog doprinosa, i obrnuto. Iz tog je razloga žalbeno tijelo odbilo primjenu tog testa, smatrajući da postoji opasnost da se pristupom koji je povjerenstvo prihvatilo pomiješaju dva zasebna elementa definicije subvencije iz članka 1. stavka 1. Sporazuma o SCM-u.
- 153 Kao drugo i slično tomu, u sporu „Koreja – Trgovački brodovi” (vidjeti točku 145. ove presude), odlomci izvješća povjerenstva u tom sporu, koje tužitelji navode, odnosili su se na situaciju u kojoj je Unija dokazom o „povjeravanju” ili „usmjeravanju” koje potječe od korejske vlade smatrala činjenicu da su financijske institucije sudjelovale u restrukturiranju poduzeća u poteškoćama, umjesto da su nastojala povećati njihov novčani priljev, osobito likvidiranjem tih poduzeća. U toj situaciji, dok je navodni financijski doprinos bio restrukturiranje, „korist” bi postojala samo da je do tog restrukturiranja došlo u uvjetima koji odgovaraju uobičajenim tržišnim uvjetima. Prema tome, nije bilo mogućnosti da se ocjena postojanja financijskog doprinosa razluči od ocjene postojanja koristi.
- 154 Osim toga, valja zaključiti da je u ovom slučaju, za razliku od situacije o kojoj je bila riječ u dvama sporovima na koja su se tužitelji pozvali (vidjeti točku 145. ove presude), činjenica da su iz Komisijine analize o postojanju financijskog doprinosa uklonjena razmatranja o učincima predmetnih izvoznih ograničenja na cijene na indijskom tržištu, to jest razmatranja čiju relevantnost tužitelji osporavaju u okviru ispitivanja o postojanju financijskog doprinosa, ne bi ništa promijenila na Komisijinoj analizi prema kojoj su predmetna izvozna ograničenja uključivala rast u opskrbi indijskog tržišta željeznom rudom, za koji Komisija smatra da je istovjetan opskrbi željeznom rudom.
- 155 Slijedom navedenog, valja odbiti drugi dio prvog tužbenog razloga, a time i prvi tužbeni razlog u cijelosti.

Treći tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 4. stavka 1. i stavka 2. točke (a) Osnovne uredbe

- 156 U okviru trećeg tužbenog razloga, koji obuhvaća dva dijela, tužitelji ističu, i to podredno u odnosu na prvi tužbeni razlog, da je Komisija povrijedila članak 4. stavak 1. i stavak 2. točku (a) Osnovne uredbe, time što je zaključila da je predmetna subvencija bila specifična. Oni se u tom pogledu pozivaju na izvješće žalbenog tijela za rješavanje sporova WTO-a, usvojenog 25. ožujka 2011. u sporu naslovljenom „Sjedinjene Države – Antidampinške pristojbe i konačne kompenzacijske pristojbe na određene proizvode iz Kine” (WT/DS 379/AB/R).

– Prvi dio trećeg tužbenog razloga koji se odnosi na nespecifičnost subvencije koja se sastoji od opskrbe željeznom rudom

- 157 U okviru prvog dijela ovog tužbenog razloga, tužitelji tvrde da je željezna ruda primarni element lijevanog željeza i čelika, što su dva ulazna faktora koji se često rabe u gospodarstvu. Tako ne bi bilo moguće u Indiji utvrditi i precizno razgraničiti broj poznatih i specifičnih poduzetnika ili industrija koji mogu biti korisnici rasta u opskrbi željeznom rudom uz manju naknadu od primjerene na indijskom tržištu. Osim toga, ne bi se samo industrija željeza i čelika koristila opskrbom željezne rude u Indiji, jer bi bile obuhvaćene i druge važne industrije, poput onih iz sektora cementa, pogona za ispiranje ugljena i ferolitina.

- 158 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost ovog dijela.
- 159 Iz pobijane uredbe proizlazi da je Komisija ispitala, ispunjava li izvozni porez na željeznu rudu i DFP treći i posljednji uvjet koji je potreban da se utvrdi postojanje subvencije protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere, to jest njihova „specifičnost” u smislu članka 4. Osnovne uredbe.
- 160 U tom pogledu Komisija je u uvodnoj izjavi 272. pobijane uredbe utvrdila da je s obzirom na robu na koju se odnose predmetne mjere, od istih korist imala samo industrija željeza i čelika, to jest određena industrija, te je zaključila da nije potrebno da subvencija, da bi bila specifična, mora, osim toga, biti ograničena na određenu podskupinu industrije. S druge strane, za razliku od nekih drugih sirovina, poput oil, plina ili vode, i prije kao neoborena stabla, željeznu rudu, osobito onu visoke kvalitete, ne bi mogao rabiti neograničen broj industrija, nego ograničen broj subjekata i industrija, a osobito proizvodna industrija duktilnih cijevi. Komisija se u tom pogledu pozvala na izvješće žalbenog tijela tijela za rješavanje sporova WTO-a, usvojenog 19. prosinca 2014. u sporu naslovljenom „Sjedinjene Države – Kompenzacijske mjere na određene toplo valjane plosnate proizvode od ugljičnog čelika iz Indije” (WT/DS 436/AB/R).
- 161 Valja primijetiti, kao i Komisija, da relevantno pitanje glede utvrđivanja, mogu li predmetna izvozna ograničenja činiti „specifične” subvencije u smislu članka 4. stavka 2. Osnovne uredbe, ne glasi, koriste li se željezo i čelik često u općem gospodarstvu, nego koristi li se željezna ruda uobičajeno u općem gospodarstvu.
- 162 Naime, jedini poduzetnici koji se koriste izvoznim ograničenjima glede željezne rude jesu indijski poduzetnici koji željeznu rudu rabe u proizvodnji na kraju proizvodnog lanca, to jest, osobito, industrija željeza i čelika. Činjenica da je željezna ruda temeljni materijal u industriji željeza i čelika ne znači da je ona temeljni materijal za indijsko gospodarstvo kao cjelinu, poput vode, nafte i plina, koje koristi neodređeni broj industrija i poduzeća. Željezna se ruda ne može, stoga, uspoređivati s tim drugim ulaznim faktorima.
- 163 Povrh toga, čak i ako je moguće da predmetna izvozna ograničenja mogu neizravno biti od koristi poduzetnicima na kraju proizvodnog lanca industrije željeza i čelika, korisnicima željezna i čelika, s obzirom da je ta industrija prebacila na te poduzetnike korist povezanu sa subvencioniranjem opskrbe željeznom rudom, to ne može imati za posljedicu da se potpora samoj industriji željeza i čelika smatra nespecifičnom u smislu Osnove uredbe.
- 164 Štoviše, činjenica da je subvencija od koristi za cijelu industriju ne podrazumijeva da se ona ne bi mogla smatrati „specifičnom” subvencijom u smislu članka 4. stavka 2. Osnovne uredbe. Naime, u skladu sa samom tom odredbom, subvencioniranje može biti specifično ne samo za poduzeće, nego i za „proizvodnju ili grupu poduzeća ili proizvodnje”.
- 165 Glede argumenta tužitelja da su druge važne industrije, poput onih iz sektora cementa, pogona za ispiranje ugljena i feroslitina, također obuhvaćene, valja primijetiti da se on zasniva na pukim tvrdnjama pri čemu tužitelji ne pružaju naznake glede veličine potrošnje tih drugih industrijskih sektora, tako da se ne može isključiti da je ta potrošnja bila vrlo niska.
- 166 U svakom slučaju valja primijetiti u tom pogledu da se u skladu s izvješćem povjerenstva tijela za rješavanje sporova WTO-a, usvojenog u sporu naslovljenom „Sjedinjene Države – Određeni plosnati proizvodi od čelika – Indija” (WT/DS 436/R), kako je glede pitanja specifičnosti potvrđeno izvješćem žalbenog tijela u istom sporu (WT/DS 436/AB/R) (vidjeti točku 160. ove presude), također u vezi s mjerama koje je donijela indijska vlada u pogledu željezne rude, subvencioniranje za tu rudu može smatrati specifičnom.

- 167 U svojem izvješću povjerenstvo je zaključilo da je „subvencija [bila] specifična u smislu članka 2. [Sporazuma o SCM-u], kada je utvrđeno da je mogućnost korištenja tom subvencijom [bila] ograničena” i da je „subvencija [bila] specifična, ako je ta mogućnost ograničena zbog činjenice da [su] se samo neki poduzetnici [mogli] koristiti subvencioniranim proizvodom”.
- 168 Valja stoga zaključiti da u ovom slučaju mjere indijske vlade, koji se tiču samo željezne rude, jesu „specifične” u smislu članka 4. Osnovne uredbe, kao što je tijelo za rješavanje sporova WTO-a to već utvrdilo glede članka 2. Sporazuma o SCM-u. Prema tome, prvi dio trećeg tužbenog razloga treba odbiti kao neosnovan.

– Drugi dio trećeg tužbenog razloga koji se odnosi na nespecifičnost subvencije koja se sastoji od izvoznog poreza na željeznu rudu

- 169 U okviru drugog dijela ovog tužbenog razloga, tužitelji ističu da u Indiji postoje vrlo brojni izvozni porezi. Slijedom toga, industrije, koje se mogu koristiti politikom potpore industrijama na kraju proizvodnog lanca koju je navodno vodila indijska vlada putem izvoznih ograničenja, jesu bezbrojne. Stoga Komisija ne može zaključiti da su predmetna izvozna ograničenja specifična, a da nije provela analizu drugih izvoznih poreza koji su na snazi u Indiji i mogućih intervencija vlade povezanih s tim drugim porezima.
- 170 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost ovog dijela.
- 171 Valja istaknuti da drugi dio tog tužbenog razloga počiva na tome da u Indiji navodno postoje izvozni porezi u vezi s brojnim proizvodima. Valja primijetiti, kao prvo, da se predmetna izvozna ograničenja ne sastoje samo od izvoznog poreza, nego od dvije mjere, to jest izvoznog poreza na željeznu rudu i DFP-a, i da se tim dvjema mjerama provodi politika indijske vlade za subvencioniranje indijske industrije čelika.
- 172 Kao drugo, pod pretpostavkom da je indijska vlada uvela brojne subvencije zasnovane na mehanizmu ciljnih izvoznih ograničenja za potporu raznim industrijskim sektorima, i dalje se mora smatrati da bi se zahtjev specifičnosti odnosio posebno na svaku od tih subvencija, a ne na činjenicu da se indijska vlada samo ograničeno koristi subvencijama.
- 173 Posljedično je dovoljno da Komisija analizira subvencijsku narav predmetnih mjera, a osobito izvoznog poreza na željeznu rudu, a da usto ne analizira druge izvozne poreze na druge proizvode. Kao što je Komisija to istaknula, svaki je izvozni porez osmišljen samostalno, tiče se različitih proizvoda i može biti od koristi za različite gospodarske subjekte, tako da se na temelju samo jedne konkretne analize svakog izvoznog poreza može utvrditi, čini li on specifičnu subvenciju.
- 174 U svakom slučaju, tužitelji uopće nisu dokazali da bi predmetna ograničenja u vezi sa željeznom rudom činile dio horizontalne politike potpore namijenjene svim indijskim industrijama koje posluju u sektorima koji se nalaze na kraju proizvodnog lanca za proizvode koji su predmet usporedivih mjera.
- 175 Slijedom toga, valja odbiti drugi dio trećeg tužbenog razloga kao neosnovan i time odbiti treći tužbeni razlog u cijelosti.
- Četvrti tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 3. stavka 2., članka 6. točke (d) i članka 15. stavka 1. Osnovne uredbe*
- 176 Četvrti tužbeni razlog koji je sastavljen od dva dijela i koji je, kao i treći tužbeni razlog, podnesen podredno u odnosu na prvi tužbeni razlog, odnosi se na ocjene sadržane u pobijanoj uredbi glede postojanja koristi.

– Prvi dio četvrtog tužbenog razloga koji se temelji na povredi članka 3. stavka 2. i članka 15. stavka 1. drugog podstavka Osnovne uredbe

- 177 Kako bi se taj dio mogao ispitati, valja uvodno podsjetiti da članak 3. Osnovne uredbe predviđa da se smatra da subvencija postoji, ako su uvjeti utvrđeni u njegovim stavcima 1. i 2. ispunjeni, to jest ako postoji „financijski doprinos” vlade zemlje podrijetla ili izvoza i ako se time ostvaruje „korist”. Članci 6. i 7. navedene uredbe određuju detaljna pravila za izračun „koristi” koju primatelj ostvaruje. Naposljetku, članak 15. te iste uredbe predviđa u svojem stavku 1. drugom podstavku da se kompenzacijske mjere ne uvode, među ostalim, ako se dokaže da subvencije više ne donose korist dotičnim izvoznicima.
- 178 U okviru prvog dijela, tužitelji iznose dva prigovora. U okviru prvog prigovora koji se temelji na povredi članka 3. stavka 2. Osnovne uredbe, oni prvenstveno ističu da je izračun koristi, kako ga je Komisija izradila, pokazao da je tijekom pet od dvanaest mjeseci razdoblja ispitnog postupka Jindal Saw platio više nego primjerenu naknadu za željeznu rudu od one koju je stekao, u smislu da je platio cijenu višu od usporedne cijene koju je Komisija prihvatila. Štoviše, subvencijska marža je umanjena nakon razdoblja ispitnog postupka, tako da bi iz ažuriranog izračuna vjerojatno proizašla „negativna korist”. Slijedom navedenog, tužitelji smatraju da Komisija nije smjela zaključiti da je Jindal Saw ostvario korist.
- 179 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost ovog prigovora.
- 180 U tom pogledu mora se istaknuti da iz samog teksta članka 5. Osnove uredbe proizlazi da se iznos subvencije, protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere, mora izračunavati u smislu koristi za primatelja „čije je postojanje utvrđeno tijekom razdoblja subvencioniranja iz ispitnog postupka”. Proizlazi da za ocjenu koristi treba uzeti u obzir cijelo razdoblje ispitnog postupka. To znači, osobito, kada se, kao u ovom slučaju, radi o financijskom doprinosu koji se odnosi na robu čije cijene fluktuiraju, da je relevantno pitanje, ostvaruje li se korist uzimajući u obzir razdoblje ispitnog postupka u cijelosti, a ne je li korist ostvarena u svakom trenutku tog razdoblja. Naime, iz navedene uredbe uopće ne proizlazi da bi se predmetnom mjerom morala neprekinuto ostvarivati korist, kako bi se ista mogla smatrati subvencijom. Dakle, u ovom je slučaju odlučujuće pitanje, je li izračunom koristi za cijelo razdoblje ispitnog postupka istaknuto postojanje pozitivne subvencijske marže u korist Jindal Sawa, kao što proizlazi iz uvodne izjave 265. pobijane uredbe.
- 181 Iz istih je razloga, povezanih s činjenicom da cijene željezne rude fluktuiraju, irelevantno i to da za ocjenu zakonitost pobijane uredbe iz novijeg izračuna može proizlaziti da predmetni financijski doprinos nije indijskim proizvođačima izvoznicima više pribavljao korist u određenom trenutku, jer se samo korist dodijeljena tijekom razdoblja ispitnog postupka mora uzeti u obzir.
- 182 Valja stoga zaključiti da je pobijana uredba pravilno zasnovana na utvrđenju da je predmetnim financijskim doprinosom pribavljena korist Jindal Sawu tijekom razdoblja ispitnog postupka, tako da prvi prigovor nije osnovan.
- 183 U okviru drugog prigovora podnesenog podredno, tužitelji tvrde da je Komisija povrijedila članak 15. stavak 1. drugi podstavak Osnovne uredbe i da je počinila očitu pogrešku u ocjeni, kada je uvela kompenzacijske mjere, iako Jindal Saw nije primio navodnu subvenciju, jer je nakon razdoblja ispitnog postupka uvezao skoro svu željeznu rudu koju je kupio, a što je Komisija provjerila. Tako ona nije smjela na temelju zaključaka o razdoblju ispitnog postupka smatrati da će Jindal Saw primiti subvenciju u bliskoj budućnosti, iako u trenutku uvođenja kompenzacijskih mjera nije postojala nikakva subvencija.
- 184 Glede izgleda da se Jindal Saw ponovno opskrbljuje na indijskom tržištu, Komisija nije dokazala da je razina cijena željezne rude na svjetskom tržištu bila glavni razlog zbog kojeg Jindal Saw više nije kupovao željeznu rudu u Indiji i da ga je povećanje cijena na svjetskom tržištu navelo na ponovnu

kupnju željezne rude na indijskom tržištu. S tim u vezi tužitelji navode da je Jindal Saw morao podmiriti troškove prijevoza povezane s njegovim uvozom željezne rude, kako bi ih prevezao u tvornicu, a što znači da je uvoz željezne rude po australskoj cijeni franco brod (FOB) bio skuplji nego opskrba na indijskom tržištu. Osim toga, Komisija nije mogla isključiti mogućnost da će se cijene na svjetskom tržištu smanjiti u bliskoj budućnosti.

185 Što se tiče primjenjivosti članka 15. stavka 1. drugog podstavka Osnovne uredbe u ovom slučaju, tužitelji tvrde da područje primjene te odredbe, glede drugog slučaja navedenog u njoj, nije ograničeno na slučaj „jednokratne, neponovljive subvencije”, kao što to Komisija tvrdi. Oni se u tom pogledu pozivaju na izvješće povjerenstva tijela za rješavanje sporova WTO-a, usvojenog 17. prosinca 2007. u sporu naslovljenom „Japan – Kompenzacijske pristojbe za Dynamic Random Access Memory (DRAM) iz Koreje” (WT/DS 336/AB/R).

186 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost ovog prigovora.

187 U skladu s člankom 15. stavkom 1. drugim podstavkom Osnovne uredbe, kompenzacijske mjere se ne uvode, među ostalim, ako se dokaže da subvencije više ne donose korist dotičnim izvoznicima.

188 U ovom slučaju, s obzirom na narav predmetnog financijskog doprinosa, korist koja je njime ostvarena zbog plaćanja neprimjereno niske cijene za opskrbu željeznom rudom može varirati prema svojoj veličini ili čak privremeno prestati postojati, stoga što ta koristi ovisi u praksi o fluktuirajućim cijenama željezne rude na svjetskom tržištu za koje je australsko tržište reprezentativno. Međutim, valja utvrditi da izvozna ograničenja koja čine taj financijski doprinos jesu sama po sebi trajna. Prema tome, moguć nestanak koristi u određenom trenutku nije nikakva naznaka o njezinu budućem postojanju. Stoga bi bilo nedosljedno spriječiti uvođenje kompenzacijskih pristojbi jer bi na dan na koji bi ih se moralo uvesti fluktuacija „primjerenih” cijena imala za posljedicu privremeni nestanak koristi koja bi se zakonito utvrdila tijekom razdoblja ispitnog postupka.

189 Naime, kao što je to Komisija istaknula, sve dok propisi kojima su uspostavljena predmetna izvozna ograničenja i dalje postoje, ne može se isključiti da se u bliskoj budućnosti međunarodne cijene ponovno povećaju kao reakcija na fluktuacije u međunarodnoj potražnji i ponudi željezne rude, ili da indijske cijene padnu s tom posljedicom da bi korist ponovno postojala.

190 Nasuprot onome što tužitelji navode, izvješće povjerenstva u sporu „Japan – DRAM” (vidjeti točku 185. ove presude) ne podupire njihovu pretpostavku. Naime, taj se spor ticao neponovljivih subvencija i postavljalo se pitanje, jesu li te subvencije i dalje proizvodile učinke u trenutku uvođenja kompenzacijskih mjera. Kao što je povjerenstvo to istaknulo, nije bilo mjesta zaključku da je tijelo zaduženo za vođenje ispitnog postupka dužno provesti novi ispitni postupak u trenutku tog uvođenja, kako bi potvrdilo zadržavanje na snazi subvencioniranja čije je postojanje bilo utvrđeno tijekom razdoblja koje obuhvaća ispitni postupak, a što bi išlo protiv samo cilja korištenja razdobljima koja su obuhvaćena ispitnim postupkom.

191 Glede pitanja je li, kao što to tužitelji tvrde, na Komisiji da dokaže, s jedne strane, da su odnosne razine cijena željezne rude na svjetskom i indijskom tržištu bile glavni razlog zbog kojeg se Jindal Saw više nije opskrbljivao željeznom rudom u Indiji, te, s druge strane, da bi povećanje cijena željezne rude na svjetskom tržištu navelo Jindal Saw da ponovno stječe željeznu rudu koju koristi na indijskom tržištu, valja primijetiti da, doduše, Komisija mora dokazati da subvencija postoji tijekom razdoblja ispitnog postupka. Međutim, ako nakon tog razdoblja primatelj istakne da subvencija više ne postoji ili, barem, da se on više njome ne koristi, teret dokazivanja se preokreće.

192 Prema tome, ako, kao u ovom slučaju, poduzetnik tvrdi da se ne nastoji opskrbljivati sirovinom po najboljoj cijeni koju bi mogao dobiti, a što bi bilo suprotno bilo kakvoj ekonomskoj logici, na njemu je da barem iznese uvjerljiva objašnjenja radi utvrđivanja te činjenice, a što tužitelji nisu učinili jer nisu

naveli razlog zbog kojeg bi Jindal Saw odustao od svoje opskrbe na indijskom tržištu u slučaju da bi zbog predmetnih izvoznih ograničenja cijene željezne rude na njemu bile ponovno manje od onih koje se primjenjuju na svjetskom tržištu.

193 S obzirom na ove elemente, valja također kao neosnovan odbiti drugi prigovor prvog dijela četvrtog tužbenog razloga, i time prvi dio u cijelosti.

– Drugi dio četvrtog tužbenog razloga koji se temelji na povredi članka 3. stavka 2. i članka 6. točke (d) Osnovne uredbe te, slijedom toga, članka 15. stavka 1. trećeg podstavka iste uredbe

194 U okviru drugog dijela četvrtog tužbenog razloga, koji sadržava tri prigovora, tužitelji ističu da je pogrešno izračunavši korist koja je navodno dodijeljena predmetnim financijskim doprinosom, Komisija povrijedila članak 3. stavak 2. i članak 6. točku (d) Osnovne uredbe, te, slijedom toga, članak 15. stavak 1. treći podstavak navedene uredbe.

195 Kao što je navedeno u točki 177. ove presude, članak 3. Osnovne uredbe predviđa da se smatra da subvencija postoji, ako postoji „financijski doprinos” vlade zemlje i ako se time ostvaruje „korist”. Članci 6. i 7. navedene uredbe određuju detaljna pravila za izračun „koristi” koju primatelj ostvaruje.

196 Glede financijskog doprinosa koji se sastoji od prodaje robe od strane vlade, članak 6. točka (d) Osnovne uredbe predviđa u biti da se tom prodajom korist dodjeljuje, ako se prodaje za manju naknadu od primjerene.

197 Istom su odredbom uspostavljena pravila koja se primjenjuju kada u zemlji prodaje ne postoje prevladavajuće tržišne odredbe i uvjeti koji se mogu koristiti kao odgovarajuća referentna vrijednost za utvrđivanje primjerenosti naknade za predmetni proizvod. U takvom slučaju, ili se uvjeti koji prevladavaju u dotičnoj zemlji prilagođavaju, na temelju troškova, cijena i drugih stvarnih čimbenika dostupnih u toj zemlji, za primjereni iznos koji odražava uobičajene tržišne uvjete, ili se primjenjuju uvjeti koji prevladavaju na tržištu druge zemlje ili na svjetskom tržištu i koji su dostupni primateljima.

198 U ovom slučaju iz uvodnih izjava 230. i 231. pobijane uredbe proizlazi da je Komisija utvrdila postojanje koristi koju ostvaruju primatelji, izračunavši, kao prvo, ponderiranu prosječnu kupovnu cijenu željezne rude koju su tijekom razdoblja ispitnog postupka kupila dva indijska proizvođača izvoznika dotičnog proizvoda koji su surađivali u ispitnom postupku. Ta ponderirana prosječna cijena izračunavana je iz mjeseca u mjesec na temelju cijene dostave željezne rude iz rudnika u pogon u Indiji. Kupovna cijena uključivala je troškove prijevoza koji su uzeti u obzir prema prosjeku odnosnih prijevoznih troškova tih dvaju proizvođača izvoznika. Prosječna kupovna cijena temeljila se na cijenama i količinama iz popisa računa za svaku transakciju koje su dostavila dva indijska proizvođača uz određene prilagodbe koje su smatrane primjerenima (vidjeti uvodne izjave 232., 254., 257. i 260. pobijane uredbe), a osobito glede prosječnih troškova prijevoza, kako bi se mogla utvrditi prosječna kupovna cijena željezne rude isporučene do ulaza u tvornicu.

199 Kao drugo, Komisija je utvrdila primjerenu referentnu cijenu kako bi usporedbom mogla utvrditi, postoji li korist. U tu svrhu, budući da je utvrdila da su sve transakcije na indijskom tržištu bile obuhvaćene predmetnim izvoznim ograničenjima željezne rude i da nije bilo moguće utvrditi, koje bi bile kupovne cijene na tom tržištu bez tih ograničenja, ona je odlučila kao referentnu vrijednost uzeti uvjete koji prevladavaju na tržištu druge zemlje ili na svjetskom tržištu i koji su dostupni primateljima, u skladu s člankom 6. točkom (d) drugim podstavkom podtočkom ii. Osnovne uredbe (vidjeti uvodne izjave 235. do 240. pobijane uredbe).

200 U ovom je slučaju Komisija odlučila pozvati se na cijene primjenjivane u Australiji, što nije osporeno u okviru ovog predmeta. Budući da nije raspolagala cijenama franko rudnik u Australiji i uzimajući u obzir činjenicu da su indijske cijene uključivale troškove prijevoza iz rudnika do tvornice, ona je

smatrala primjerenim uključiti također troškove prijevoza koje bi australski kupac željezne rude morao platiti za prijevoz od australskog rudnika, kako bi se usporedba napravila na istoj razini trgovine, a koji troškovi su zbog nedostupnosti odgovarajućih podataka zamijenjeni troškovima prijevoza od rudnika do bile koje luke (vidjeti uvodnu izjavu 241. pobijane uredbe).

- 201 Kao treće, na toj je osnovi Komisija izvršila usporedbu između „indijskih prosječnih kupovnih domaćih cijena željezne rude dovezene iz indijskog rudnika u tvornicu u Indiji” (ali ne i istovarene u tvornici) i „australskih domaćih kupovnih cijena željezne rude dovezene iz rudnika u luku (ali ne i istovarene u luci) (vidjeti uvodnu izjavu 255. pobijane uredbe). Ona je smatrala da razlika između te dvije kupovne cijene pomnožena s količinom željezne rude, kupljene tijekom razdoblja ispitnog postupka i upotrijebljene za proizvodnju dotičnog proizvoda, predstavlja „uštedu” koju su pribavili indijski proizvođači tog proizvoda koji kupuju željeznu rudu na narušenom indijskom tržištu u odnosu na cijenu koju bi bili platili da te narušenosti nije bilo. Taj ukupni iznos predstavljao bi korist koju je indijska vlada dodijelila indijskim proizvođačima tijekom razdoblja ispitnog postupka (vidjeti uvodne izjave 258., 259. i 261. pobijane uredbe).
- 202 Kao četvrto, za utvrđivanje stope subvencije za svakog indijskog proizvođača koji je surađivao u ispitnom postupku, Komisija je sveukupni iznos tako ostvarene subvencije usporedila u odnosu na ukupan promet dotičnog proizvoda tijekom razdoblja ispitnog postupka, u skladu s člankom 7. stavkom 2. Osnovne uredbe, smatrajući da je subvencijom dodijeljena korist za cjelokupnu proizvodnju predmetnog proizvoda, a ne samo za proizvodnju namijenjenu izvozu (vidjeti uvodnu izjavu 262. pobijane uredbe). Stopa subvencije u odnosu na Jindal Saw utvrđena je tako u iznosu od 3,91 % (vidjeti uvodnu izjavu 271. ove potonje uredbe).
- 203 U okviru prvog prigovora tužitelji ističu da je Komisija povrijedila članak 3. stavak 2. i članak 6. točku (d) Osnovne uredbe jer je utvrdila korist koju je Jindal Saw ostvario, a da se nije oslonila na stvarne troškove koje je ovaj potonji priopćio u obliku „iskrajne cijene”, koja obuhvaća kupovnu cijenu željezne rude kao i troškove prijevoza između rudnika i njegovih tvornica u Indiji. Tužitelji smatraju da Komisija nije bila slobodna osloniti se na prosječnu kupovnu cijenu koja uključuje „standardni ponderirani prosječni trošak prijevoza iz rudnika u pogon” u Indiji.
- 204 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost tog prigovora, ističući, s jedne strane, da je cilj izračuna prosječne cijene željezne rude u Indiji koja uključuje trošak prijevoza utvrđen na temelju prosjeka troškova prijevoza koje snose dva indijska proizvođača izvoznika, koji su surađivali u ispitnom postupku, bio omogućiti da se utvrdi koja bi bila cijena željezne rude koja potječe iz bilo kojeg rudnika u Indiji, te, s druge strane, da bi u okviru usporedbe s primjerenom referentnom cijenom koja se primjenjuje izvan Indije, korištenje bilo koje druge metode stvorilo umjetnu korist ili nepovoljan položaj za te proizvođače izvoznike, ovisno o njihovim stvarnim troškovima logistike i udaljenosti koja razdvaja njihove tvornice i rudnike u kojima se opskrbljuju željeznom rudom.
- 205 Valja stoga ispitati, je li u ovom slučaju Komisija mogla zakonito utvrditi postojanje koristi za svakog od dvaju indijskih proizvođača izvoznika koji su surađivali u ispitnom postupku, tako da u obzir uzme prosječnu cijenu za kupnju željezne rude u Indiji koja nije uključivala stvarne troškove prijevoza koje je snosio svaki od navedenih proizvođača izvoznika, nego „standardni ponderirani prosječni trošak prijevoza” izračunat na temelju troškova prijevoza koje su oni priopćili.
- 206 Da se utvrdi treba li članak 6. Osnovne uredbe, a osobito njegovu točku (d), tumačiti na način da je Komisija dužna radi izračuna koristi uzeti u obzir, kada su dostupne, pojedinačne cijene koje platilo svaki proizvođač izvoznik, ili je slobodna izračunati tu korist na temelju prosječne cijene koja uključuje troškove prijevoza koji odgovaraju prosjeku utvrđenom na temelju troškova koje snose proizvođači izvoznici koji su surađivali u ispitnom postupku, valja provesti analizu teksta, konteksta i svrhe te odredbe.

- 207 Prije svega valja istaknuti da je članak 6. Osnovne uredbe naslovljen „Izračun koristi za primatelja”. Izraz „primatelj” korišten u jednini, nalazi se ponovno u rečenici kojom počinje taj članak. Osim toga, iz izraza „korist za primatelja” proizlazi da se utvrđivanje postojanja koristi tiče posebno fizičke ili pravne osobe. Proizlazi da se korist mora utvrditi i izračunati za svakog primatelja ovisno o njegovu položaju.
- 208 Potom, iz članka 5. Osnovne uredbe proizlazi da članak 6. navedene uredbe utvrđuje smjernice za izračun iznosa subvencije u smislu „koristi za primatelja”. Navedene smjernice odnose se na financijske doprinose dane u obliku dodjele temeljnog kapitala, zajmova, jamstva za zajmove kao i isporuke robe ili usluga te kupnje robe od strane vlade. U skladu s tim smjericama, korist postoji ako je primatelj konkretno primio financijski doprinos pod uvjetima povoljnijima od onih koji su mu dostupni na tržištu.
- 209 Glede osobito isporuke robe, članak 6. točka (d) Osnovne uredbe predviđa da korist postoji samo ako se „prodaje za manju naknadu od primjerene”, pri čemu se „[p]rimjerenost naknade utvrđuje [...] u odnosu na prevladavajuće uvjete na tržištu za dotični proizvod ili uslugu u zemlji prodaje ili kupovine, uključujući cijenu, kvalitetu, raspoloživost, utrživost, prijevoz i druge kupoprodajne uvjete”.
- 210 Iz tog teksta proizlazi da utvrđivanje „koristi” obuhvaća usporedbu i da prilikom njega, stoga što se odnosi na ocjenu primjerenosti plaćene cijene u odnosu na uobičajene uvjete na tržištu, u načelu u zemlji prodaje, treba uzeti u obzir sve elemente troška koji za primatelja nastaje uslijed primitka robe koju je vlada prodala. Naime, „korist” za primatelja može postojati samo ako zahvaljujući financijskom doprinosu vlade on bolje prođe nego ako doprinosa nema. Stoga iz te odredbe proizlazi da metoda koju je Komisija koristila za izračun koristi treba, u mjeri u kojoj je to moguće, biti u stanju izraziti korist koja je stvarno dodijeljena primatelju.
- 211 No, valja zaključiti da metoda koju je Komisija ovdje koristila u pobijanoj uredbi odstupa od tog cilja. Naime, Komisija ne može na temelju nje provjeriti, je li korist stvarna dodijeljena svakom od tih proizvođača izvoznika i je li konkretan proizvođač izvoznik stvarno bolje prošao zbog financijskog doprinosa vlade, nego da ga nije bilo. Tako, uzimajući u obzir jedinstvene prosječne troškove prijevoza za ta dva proizvođača izvoznika, Komisija ne može isključiti mogućnost da jedan od njih neće ostvariti korist, a osobito zato što su stvarni troškovi prijevoza koje on snosi takvi da poništavaju bilo kakvu korist povezanu s povoljnijom cijenom samog proizvoda.
- 212 No, iz članka 3. stavaka 1. i 2. Osnovne uredbe proizlazi, da se samo u slučaju u kojem financijski doprinos vlade stvarno pribavi korist proizvođaču izvozniku, smatra da da subvencija postoji za tog proizvođača izvoznika.
- 213 Proizlazi da se s obzirom na svoj tekst, cilj i kontekst čiji je dio, članak 6. Osnovne uredbe ne može u situaciji poput one u ovom slučaju, a u kojoj ima samo tri utvrđena proizvođača izvoznika i u kojem su dva od njih surađivala u ispitnom postupku, tumačiti na način da dopušta Komisiji da korist dodijeljenu svakom od dvaju proizvođača izvoznika koji su surađivali u ispitnom postupku izračuna na temelju prosječne kupovne cijene koja uključuje troškove prijevoza koji odgovaraju prosjeku utvrđenom na osnovi troškova koje su snosila ta dva proizvođača izvoznika, umjesto na osnovi cijena koje je stvarno platio svaki od njih, uključujući njihove stvarne troškove prijevoza.
- 214 U tim okolnostima valja primijetiti da se ne može isključiti da bi takav izračun pojedinačne koristi mogao dovesti do zaključka da Jindal Saw nije ostvario korist nakon uvođenja predmetnih izvoznih ograničenja, i, prema tome, da nije bilo subvencije povezane s navedenim ograničenjima glede proizvođača izvoznika, s obzirom na uvjete predviđene u članku 3. Osnovne uredbe.
- 215 Argumenti, koje je Komisija iznijela, ne mogu dovesti u pitanje ovaj zaključak.

- 216 To je slučaj, kao prvo, s argumentom da je korištenje primijenjenom metodom opravdano nužnošću uspoređivanja referentne cijene utvrđene na osnovi prosjeka s drugom cijenom koja se sama mora sastojati od prosječne cijene.
- 217 Činjenica da se Komisija morala koristiti referentnom cijenom izvan Indije na temelju članka 6. točke (d) podtočke ii. Osnovne uredbe, uopće nije značila da je ona morala izračunati prosječnu kupovnu cijenu željezne rude u Indiji iz bilo kojeg rudnika u Indiji.
- 218 Naime, u Osnovnoj uredbi uopće se ne pravi razlika glede izračuna koristi u situacijama u kojima Komisija mora pribjeći primjeni te odredbe.
- 219 U tom se pogledu ne može prihvatiti argumentacija koju je Komisija iznijela u svojim odgovorima na pitanja postavljena od strane Općeg suda u okviru mjera upravljanja postupkom, i prema kojoj okolnost da se u članku 6. točki (d) Osnovne uredbe koriste izrazi „[postojeći] uvjeti”, s jedne strane, i „prevladavajući uvjeti”, s druge strane, koji se nalaze u prvom podstavku odnosno drugom podstavku podtočki ii. navedene točke (d), znači da se referentna cijena ne mora nužno odnositi na specifičan položaj proizvođača izvoznika, nego može upućivati na uvjete koji uvjete koji prevladavaju na tržištu. Izrazi o kojima se radi tiču se u oba slučaja referentne cijene koja se mora utvrditi, a ne cijena koje je platio primatelj financijskog doprinosa, koji se sastoji od prodaje robe, a koje se cijene mora usporediti s referentnom cijenom da se utvrdi, dobiva li primatelj stvarno bolju cijenu od one koju je mogao dobiti na tržištu bez vladine intervencije. S druge strane, uopće ne proizlazi da se samo cijene koje je primatelj platio i koje odražavaju „postojeće uvjete” tržišta ili „uvjete koji prevladavaju” na tržištu, trebaju uzeti u obzir da se utvrdi, je li primatelj platio neprimjereno nisku cijenu za stjecanje robe koju je vlada isporučila.
- 220 Kao drugo, kako su tužitelji to istaknuli, okolnost da se radi ispitivanja postojanja moguće koristi glede svakog proizvođača izvoznika koriste troškovi prijevoza koje je on stvarno snosio i koji ovise o njegovim stvarnim troškovima logistike i udaljenosti koja razdvaja njegove tvornice i rudnike u kojima se opskrbljuje željeznom rudom, ne stvara umjetnu korist ili nepovoljan položaj. Naime, ako nema navodnih subvencija, svaki bi proizvođač izvoznik imao istu korist ili bi bio u istom nepovoljnom položaju, jer bi snosio iste troškove prijevoza.
- 221 Kao treće, iz izvješća žalbenog tijela u sporu „Sjedinjene Države – Ugljični čelik – Indija” (vidjeti točku 160. ove presude) ne može se zaključiti da je Komisija bila obvezana napraviti usporedbu na osnovi samo jedne prosječne cijene za indijske proizvođače izvoznike.
- 222 Naprotiv, iz izvješća žalbenog tijela u tom sporu proizlazi da tijelo koje provodi ispitni postupak treba biti u mogućnosti prilagoditi referentnu cijenu kako bi održavala tržišne uvjete. Naime, u navedenom je sporu referentna cijena, koju je odabralo tijelo koje je provodilo ispitni postupak, odražavala način isporuke koji se odnosio samo na tri male transakcije u zemlji prodaje i nije, dakle, odražavala troškove isporuke koji su općenito primjenjivi za predmetnu robu. Žalbeno je tijelo zaključilo da u takvom slučaju metoda, koju je tijelo koje provodi ispitni postupak koristilo za izračun „koristi” treba omogućiti prilagodbu referentne cijene kako bi odražavala troškove isporuke koji se više približavaju troškovima isporuke koji su općenito primjenjivi za predmetnu robu u zemlji prodaje. Mora se utvrditi da u ovim razmatranjima ništa nije sprečavalo Komisiju da utvrdi dvije referentne cijene u situaciji poput one ovdje, u kojoj je bilo samo dva proizvođača izvoznika koji se nisu nužno koristili istim načinom isporuke, a što bi joj omogućilo da napravi usporedbu na temelju kupovne cijene koja je za svakog proizvođača izvoznika uključivala troškove prijevoza koje su oni stvarno snosili.
- 223 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da je postojanje koristi koja proizlazi iz predmetnih izvoznih ograničenja Komisija utvrdila glede Jindal Sawa kršeći članak 6. točku (d) Osnovne uredbe.

- 224 No, u ovom slučaju, kao što proizlazi iz utvrđenja u točki 214. ove presude, ta je pogreška mogla navesti na zaključak da je Jindal Saw ostvario prednost nakon uvođenja predmetnih izvoznih ograničenja uslijed izostanka takve koristi.
- 225 Naime, kao što proizlazi iz Komisijinih odgovora od 25. svibnja 2018. na pitanja koja je Opći sud postavio, troškovi prijevoza koji su stvarno nastali Jindal Sawu bili su viši od onih koji su uzeti obzir od strane Komisije kao prosjek i uključeni u izračun prosječne kupovne cijene za željeznu rudu u Indiji. Ta razlika u troškovima prijevoza znači da je cijena po kojoj se Jindal Saw opskrbljivao željeznom rudom na indijskom tržištu bila u stvarnosti viša od prosječne kupovne cijene koju je Komisija uzela radi utvrđivanja razine naknade, a što je neizbježno imalo utjecaja na korist koja se mogla dodijeliti tom proizvođaču izvozniku.
- 226 U tim okolnostima valja zaključiti da se navedenom pogreškom može dovesti u pitanje zakonitost pobijane uredbe, jer čini nevaljanom cijelu analizu Komisije o samom postojanju subvencije, tako da Komisija nije zakonito opravdala svoj zaključak da se kompenzacijska pristojba treba uvesti na uvoz dotičnog proizvoda koji Jindal Saw proizvodi (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 25. listopada 2011., Transnational Company „Kazchrome” u ENRC Marketing/Vijeće, T-192/08, EU:T:2011:619, t. 119. i navedenu sudsku praksu).
- 227 Slijedom toga, valja prihvatiti prvi prigovor drugog dijela četvrtog tužbenog razloga, pri čemu nije potrebno odlučiti od drugom i trećem prigovoru tog dijela koji se temelje na povredi članka 3. stavka 2. i članka 6. točke (d) Osnovne uredbe, jer je Komisija pogrešno i nasumično odabrala određene elemente među troškovima isporuke Jindal Sawa radi izračuna standardnog prosječnog troška prijevoza, te na povredi članka 15. stavka 1. trećeg podstavka te uredbe jer je Komisija utvrdila kompenzacijsku pristojbu na razini višoj od subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere.
- Peti tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 8. stavaka 1., 2. i 5. te članka 15. stavka 1 trećeg podstavka Osnovne uredbe*
- 228 U okviru petog tužbenog razloga, koji valja ispitati stoga što može dovesti do sveobuhvatnijeg poništenja pobijane uredbe, tužitelji ističu da utvrđenje o šteti za Unijinu industriju Komisija nije zasnovala na pozitivnim dokazima i objektivnom ispitivanju. Oni tvrde da radi analize učinaka subvencioniranog uvoza na cijene za istovjetan proizvod navedene industrije, i konkretnije radi utvrđivanja sniženja cijene za dotičan proizvod u odnosu na istovjetan proizvod te industrije, Komisija nije napravila usporedbu cijena niti na istoj razini trgovine niti na prikladnoj razini trgovine, kršeći članak 8. stavke 1. i 2. Osnovne uredbe.
- 229 Tužitelji smatraju da je zaključke utemeljene na izračunu sniženja cijene za dotičan proizvod Komisija upotrijebila za utvrđivanje štete za Unijinu industriju i utvrđenje o uzročnoj vezi između uvoza tog proizvoda i te štete isto kao i za izračun marže štete. Prema tome, pogreške počinjene u izračunu sniženja cijena imaju utjecaja na druge elemente pobijane uredbe. Konkretno, utvrđivanje marže štete na prekomjernoj razini ima za posljedicu to da kompenzacijska pristojba, kako je utvrđena tom uredbom, premašuje pristojbu koja bi bila dovoljna za uklanjanje štete uzrokovane navedenoj industriji, što predstavlja povredu članka 15. stavka 1. trećeg podstavka Osnovne uredbe.
- 230 Komisija, koju intervenijent podupire, osporava osnovanost ovog tužbenog razloga. Ističe da argumentacija tužitelja nije precizna. Osim toga i nasuprot onome što tužitelji tvrde, sniženje cijena bilo je izračunato na temelju usporedbe cijena na istoj razini trgovine i na prikladnoj razini.
- 231 Komisija naglašava da Osnovnom uredbom nije određen način na koji se treba izračunati sniženje cijena te da niti sudskom praksom nije propisana posebna metodologija za njegov izračun.

- 232 Komisija podsjeća, osim toga, da su zainteresirane strane dostavile sve podatke korištene za izračun sniženja cijena.
- 233 Komisija tvrdi usto da iz Osnovne uredbe, kako je protumačena u sudskoj praksi, ne proizlazi da se izračun sniženja cijena treba zasnivati na stvarnim cijenama, na način da se uzme u obzir stvarno tržišno natjecanje na tržištu i stajalište klijenta, kao što tužitelji tvrde.
- 234 Naposljetku, Komisija ističe da je u svakom slučaju sniženje predmetne uvozne cijene tek pokazatelj o postojanju materijalne štete za Unijinu industriju, da utvrđenja o sniženju cijene glede drugog indijskog proizvođača izvoznika koji je surađivao u ispitnom postupku nisu bila osporena i da se analiza uzročnosti između predmetnog uvoza i štete za navedenu industriju zasniva na razmatranjima ne samo glede cijena, nego i obujma, pri čemu ovaj potonji može sam biti dovoljna osnova za zaključak o postojanju uzročne veze.
- 235 Ovim tužbenim razlogom tužitelji precizno navode da je Komisija počinila pogreške u okviru izračuna sniženja cijene koje čine povrede članka 8. Osnovne uredbe i utječu na valjanost pobijane uredbe.
- 236 Valja podsjetiti da se u skladu s člankom 8. stavkom 1. Osnovne uredbe, šteta za Unijinu industriju utvrđuje na temelju pozitivnih dokaza i obuhvaća objektivno ispitivanje, s jedne strane, obujma subvencioniranog uvoza i učinka subvencioniranog uvoza na cijene istovjetnih proizvoda na tržištu Unije, te, s druge strane, posljedičnog utjecaja subvencioniranog uvoza na navedenu industriju.
- 237 Što se konkretnije tiče učinka subvencioniranog uvoza na cijene, članak 8. stavak 2. Osnovne uredbe predviđa obvezu razmatranja, je li tim uvozom došlo do značajnog sniženja cijene u usporedbi s cijenom istovjetnog proizvoda Unijine industrije, ili je li učinak uvoza općenito značajno sniženje cijena, ili sprečavanje rasta cijena do kojeg bi inače došlo.
- 238 Osnovna uredba ne sadržava definiciju pojma sniženja cijene i ne predviđa način za njegov izračun.
- 239 Izračun sniženja cijene predmetnog uvoza provodi se, u skladu s člankom 8. stavcima 1. i 2. Osnovne uredbe, kako bi se utvrdila šteta koju je pretrpjela Unijina industrija zbog tog uvoza i koristi se, šire, radi procjene te štete i utvrđivanja marže štete, to jest razine uklanjanja navedene štete. Obveza provedbe objektivnog ispitivanja utjecaja subvencioniranog uvoza, utvrđena u navedenom članku 8. stavku 1., nalaže provedbu primjerene usporedbe između cijene dotičnog proizvoda i cijene istovjetnog proizvoda navedene industrije prilikom prodaje obavljene na području Unije. Kako bi se zajamčila primjerenost te usporedbe, cijene se moraju usporediti u na istoj razini trgovine. Naime, usporedba provedena između cijena pribavljenih na različitim razinama trgovine, to jest bez uključivanja svih troškova povezanih s razinom trgovine koju treba uzeti u obzir, nužno će dovesti do umjetnih rezultata na temelju kojih se ne može ispravno ocijeniti šteta za Unijinu industriju. Takva primjerena usporedba jest uvjet za zakonitost izračuna štete za tu industriju (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 17. veljače 2011., Zhejiang Xinshiji Foods i Hubei Xinshiji Foods/Vijeće, T-122/09, neobjavljenu, EU:T:2011:46, t. 79. i 85.).
- 240 U skladu s uvodnom izjavom 293. pobijane uredbe, marža sniženja cijena jest u ovom slučaju bila izračunata na sljedeći način:

„Komisija je sniženje cijena tijekom razdoblja ispitnog postupka utvrdila na temelju podataka koje su dostavili proizvođači izvoznici i industrije Unije uspoređujući:

- (a) ponderirane prosječne prodajne cijene po vrsti proizvoda proizvođača iz Unije koje su naplaćene nepovezanim kupcima na tržištu Unije, prilagođene na razinu franko tvornica; i

(b) odgovarajuće ponderirane prosječne cijene po vrsti proizvoda iz uvoza indijskih proizvođača koji surađuju naplaćene prvom nezavisnom kupcu na tržištu Unije, utvrđene na temelju cijena CIF (troškovi, osiguranje, vozarina) uz odgovarajuće prilagodbe za troškove nastale nakon uvoza.”

- 241 Iz uvodne izjave 382. pobijane uredbe proizlazi da cijene iz uvodne izjave 293. točke (b) te uredbe odgovaraju izvoznj cijeni kako je izračunata u okviru antidampinškog postupka.
- 242 Osim toga, u uvodnoj izjavi 301. pobijane uredbe, Komisija je zaključila da za dotični proizvod koji je Jindal Saw proizvodio i prodavao u Uniji postoji sniženje cijena od 30,9 % na prosječnoj ponderiranoj osnovi, to jest da su cijene po kojima je Jindal Saw prodavao taj proizvod u Uniji bile 30,9 % niže od cijena za istovjetan proizvod Unijine industrije.
- 243 Tako iz uvodne izjave 293. pobijane uredbe proizlazi da je usporedba cijena bila napravljena na istoj razini trgovine, to jest uzimajući u obzir cijene na razini franko tvornica za prodaju Unijine industrije i cijene CIF za prodaju Jindal Sawa. Međutim, slijedom pitanja, koja je Opći sud postavio u okviru mjera upravljanja postupkom, Komisija je navela da su u stvarnosti bile uzete u obzir u toj usporedbi, s jedne strane i glede navedene industrije, ili cijene proizvodnih subjekata na razini franko tvornica, kada su oni izravno prodavali nezavisnim kupcima, ili cijene prodajnih subjekata na razini franko tvornica, te s druge strane i glede Jindal Sawa, cijene CIF koje su odgovarale izvoznj cijeni kako je izračunata u okviru usporednog antidampinškog postupka radi utvrđivanja dampinške marže, uzimajući u obzir različite prilagodbe čija je namjena, među ostalim, izraziti izvoznj cijenu dotičnog proizvoda prije ikakva uključivanja prodajnih subjekata Jindal Sawa.
- 244 Komisija u tom pogledu tvrdi da je prodaju koju su obavili prodajni subjekti Unijine industrije trebalo smatrati prodajom „ekvivalentnom franko tvornica”, tako da je radi izračuna sniženja cijene ona ispravno uzeta u obzir kao „franko tvornica” prodaja istovjetnog proizvoda navedene industrije. Stoga je usporedba cijena bila provedena između cijena koje odgovaraju istoj razini trgovine.
- 245 Ova se pretpostavka ne može odobriti.
- 246 Iako je Komisija u uvodnoj izjavi 293. pobijane uredbe i na raspravi navela da je u okviru usporedbe uzela u obzir cijene Unijine industrije na razini „franko tvornica”, ona je u stvarnosti usporedila prodajne cijene za prve nezavisne kupce navedene industrije s cijenama CIF Jindal Sawa.
- 247 No, stoga što se Komisija koristila prodajnim cijenama za prve nezavisne kupce za istovjetan proizvod Unijine industrije, obveza uspoređivanja cijena na istoj razini trgovine nalagala joj je da ih glede proizvoda Jindal Sawa također usporedi s prodajnim cijenama za prve nezavisne kupce.
- 248 Osim toga, valja utvrditi da komercijalizacija proizvoda koja nije obavljena izravno od strane proizvođača, neko putem prodajnih subjekata, podrazumijeva postojanje troškova i profitne marže koji su svojstveni tim subjektima, tako da su cijene koje su oni primjenjivali spram nezavisnih kupaca općenito više od cijena koje su primjenjivali proizvođači u svojoj izravnoj prodaji takvim kupcima. Cijene koje su primjenjivali prodajni subjekti ne mogu se stoga izjednačiti s cijenama koje su proizvođači primjenjivali.
- 249 Prema tome, time što je radi usporedbe cijena obavljene u okviru izračuna sniženja cijena izvršila izjednačavanje, navedeno u točki 244. ove presude, između cijena koje su prodajni subjekti primjenjivali spram nezavisnih kupaca i cijena koje su proizvođači primjenjivali u svojoj izravnoj prodaji takvim kupcima, i to samo glede istovjetnog proizvoda Unijine industrije, Komisija je za taj proizvod uzela u obzir cijenu koje je uvećana i, slijedom toga, nepovoljna za Jindal Saw, koji je većinu svoje prodaje u Uniji obavljao preko prodajnih subjekata i čiji se položaj razlikovao u tom pogledu od položaja drugog proizvođača izvoznika koji je surađivao u ispitnom postupku.

- 250 Osim toga, nasuprot onome što Komisija tvrdi, iz presude od 30. studenoga 2011., Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Vijeće i Komisija (T-107/08, EU:T:2011:704), ne proizlazi da je glede dotičnog proizvoda ona bila dužna uzeti u obzir cijene na razini puštanja u slobodan promet, a što bi u ovom slučaju odgovaralo cijeni CIF za proizvode indijskih proizvođača izvoznika.
- 251 Naime, iz točaka 62. i 63. te presude proizlazi da je u tom predmetu Opći sud zaključio da su cijene korištene radi izračuna sniženja cijena trebale biti cijene ispregovarane s nezavisnim kupcima, to jest cijene koje su oni mogli uzeti u obzir kako bi odlučili, hoće li kupiti proizvode Unijine industrije ili proizvode predmetnih proizvođača izvoznika, a ne cijene na međurazini.
- 252 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da se stoga što je Komisija uzela u obzir prodajne cijene koje su ostvarili prodajni subjekti povezani s glavnim Unijinim proizvođačem kako bi utvrdila cijene za istovjetan proizvod Unijine industrije, pri čemu nije uzela u obzir prodajne cijene prodajnih subjekata Jindal Sawa kako bi utvrdila cijenu dotičnog proizvoda koji je ovaj potonji proizvodio, ne može zaključiti da je izračun sniženja cijena bio obavljen na temelju usporedbe cijena na istoj razini trgovine.
- 253 No, kao što proizlazi iz točke 239. ove presude, usporedba cijene na istoj razini trgovine jest uvjet za zakonitost izračuna sniženja cijene za dotični proizvod. Prema tome, izračun sniženja cijene, kako ga je Komisija provela u okviru pobijane uredbe, treba smatrati suprotnim članku 8. stavku 1. Osnovne uredbe.
- 254 Slijedom toga, osporavanje tužitelja glede izračuna sniženja cijene u pogledu proizvoda Jindal Sawa jest osnovano.
- 255 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da je zbog pogreške, koju je Komisija počinila u okviru izračuna sniženja cijene za dotičan proizvod glede proizvoda Jindal Sawa, u obzir uzeto sniženje navedene cijene čija važnost ili čak postojanje nisu ispravno utvrđeni.
- 256 No, u uvodnoj izjavi 338. pobijane uredbe, Komisija je naglasila značenje koje je pridodala postojanju sniženja cijene. U uvodnim izjavama 339. i 340. te uredbe, ona je zaključila da prodaja dotičnog proizvoda po cijenama koje su znatno niže od onih koje naplaćuje Unijina industrija, s obzirom na sniženje cijena za više od 30 %, objašnjava, s jedne strane, povećanje obujma prodaje i tržišnih udjela navedenog proizvoda, te, s druge strane, nemogućnost za navedenu industriju da poveća obujam svoje prodaje na tržištu Unije do razine koja bi osigurala održive razine dobiti. U uvodnoj izjavi 340. ona je usto utvrdila da je uvoz po cijenama kojima su se znatno snizile cijene te industrije uzrokovao znatan pad cijena na tržištu Unije te spriječio povećanje cijena do kojeg bi inače došlo da nije bilo tog uvoza, te je zaključila da je došlo do vremenskog poklapanja između navedenog uvoza po cijenama kojima su se znatno snizile cijene Unijine industrije i štete koju je pretrpjela ta industrija.
- 257 Iz uvodnih izjava pobijane uredbe spomenutih u točki 256. ove presude proizlazi da se na sniženju cijena, kako je izračunato u toj uredbi, temelji zaključak da šteta za industriju Unije potječe od uvoza dotičnog proizvoda. No, u skladu s člankom 1. stavkom 1. i člankom 8. stavkom 5. Osnovne uredbe, postojanje uzročne veze između subvencioniranog uvoza i štete za Unijinu industriju jest nužan uvjet za uvođenje kompenzacijske pristojbe.
- 258 Usto, kao što to tužitelji tvrde u okviru trećeg prigovora ovog dijela, ne može se isključiti da bi u slučaju da je sniženje cijene bilo ispravno izračunato, marža štete za Unijinu industriju bila utvrđena na razini nižoj od razine stope subvencije. No, u tom slučaju, u skladu s člankom 15. stavkom 1. trećim podstavkom Osnovne uredbe, iznos kompenzacijske pristojbe morao bi biti smanjen na stopu dostatnu za uklanjanje navedene štete.

259 Prema tome, ovaj tužbeni razlog, koji treba prihvatiti, tiče se ocjena koje čine nužan temelj za uvođenje kompenzacijske pristojbe na uvoz dotičnog proizvoda koji proizvodi Jindal Saw, tako da tu uredbu valja poništiti u dijelu u kojem se odnosi na njega, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 226. ove presude, pri čemu nije potrebno ispitati šesti tužbeni razlog.

Troškovi

260 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da Komisija nije uspjela u postupku, istoj valja naložiti da, osim vlastitih troškova, snosi troškove tužitelja, sukladno njihovom zahtjevu.

261 Sukladno odredbama članka 138. stavka 3. Poslovnika, Opći sud može odlučiti da intervenijent, koji nije jedan od nabrojanih u stavcima 1. i 2. navedenog članka, snosi vlastite troškove. U okolnostima ovog spora valja odlučiti da će intervenijent snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (prvo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Provedbena uredba Komisije (EU) 2016/387 od 17. ožujka 2016. o uvođenju konačne kompenzacijske pristojbe na uvoz cijevi od duktilnog lijevanog željeza (poznato i kao sferoidno grafitno lijevano željezo) podrijetlom iz Indije, poništava se u dijelu u kojem se odnosi na Jindal Saw Ltd.**
- 2. Europska komisija snosit će vlastite troškove i troškove Jindal Sawa i Jindal Saw Italia SpA.**
- 3. Saint-Gobain Pam snosit će vlastite troškove.**

Pelikánová

Valančius

Nihoul

Svenningsen

Öberg

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 10. travnja 2019.

Potpisi

Sadržaj

Okolnosti spora	2
Postupak i zahtjevi stranaka	4
Pravo	5
Dopuštenost očitovanja od 18. listopada 2017.	5
Meritum	7
Drugi tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 10. Osnovne uredbe i prava obrane	8
Sedmi tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 30. stavaka 4. i 5. Osnovne uredbe i prava obrane	9
Prvi tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke iii. Osnovne uredbe	12
– Prvi dio prvog tužbenog razloga koji se temelji na primjeni pogrešnog pravnog kriterija za utvrđenje o postojanju „povjeravanja” i na očitim pogreškama u ocjeni	13
– Drugi dio prvog tužbenog razloga koji se temelji na činjenici da je prilikom primjene članka 3. stavka 1. točke (a) Osnovne uredbe došlo do miješanja pojma „financijski doprinos” u smislu te odredbe s pojmom „korist” u smislu stavka 2. navedenog članka	19
Treći tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 4. stavka 1. i stavka 2. točke (a) Osnovne uredbe	20
– Prvi dio trećeg tužbenog razloga koji se odnosi na nespecificnost subvencije koja se sastoji od opskrbe željeznom rudom	20
– Drugi dio trećeg tužbenog razloga koji se odnosi na nespecificnost subvencije koja se sastoji od izvoznog poreza na željeznu rudu	22
Četvrti tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 3. stavka 2., članka 6. točke (d) i članka 15. stavka 1. Osnovne uredbe	22
– Prvi dio četvrtog tužbenog razloga koji se temelji na povredi članka 3. stavka 2. i članka 15. stavka 1. drugog podstavka Osnovne uredbe	23
– Drugi dio četvrtog tužbenog razloga koji se temelji na povredi članka 3. stavka 2. i članka 6. točke (d) Osnovne uredbe te, slijedom toga, članka 15. stavka 1. trećeg podstavka iste uredbe ...	25
Peti tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 8. stavaka 1., 2. i 5. te članka 15. stavka 1 trećeg podstavka Osnovne uredbe	29
Troškovi	33